

The top half of the cover features a vibrant, abstract background of overlapping brushstrokes in the colors of the rainbow: red, orange, yellow, green, blue, and purple. The strokes are thick and textured, creating a sense of movement and energy.

Aleanca LGBTI

Maj 2025

Situata e Komunitetit LGBTI+ në Shqipëri

Një Analizë e të Dhënave të Pyetësorit Vjetor 2024-2025
në Vështrim Krahasues me Periudhën 2020-2024

Autore: LL.M Dea Nini

erim
= Equal Rights
Independent
Media

**GLOBAL FUND FOR
WOMEN**

**EQUALITY
FUND**

Ky raport është përgatitur nga autorët në mënyrë të pavarur.
Përmbajtja dhe opinionet e shprehura nuk përfaqësojnë domosdoshmërisht pikëpamjet
zyrtare të donatorëve apo ndonjë institucioni tjetër të përfshirë.

Përmbajtja

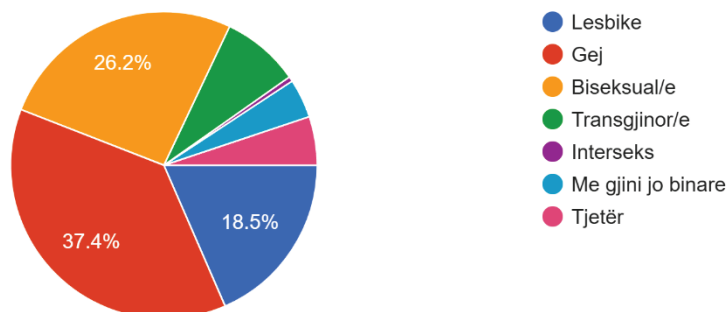
- 1 Hyrje
- 2 Akses i Personave LGBTI+ në Shëndetësi:
- 3 Njohja Ligjore e Personave LGBTI+ dhe Qasja në Institucione
- 4 Edukimi dhe Qasja në Sistemin Arsimor
- 5 Punësimi
- 6 Strehimi
- 7 Situata e Diskriminimit dhe Dhunës me Bazë Statusin LGBTI+
- 8 Nevojat Kryesore të Individëve LGBTI+ për Shërbime
- 9 Largimi nga Vendi dhe Synimi për të Migruar
- 10 Përmbledhje Krahasimore: Të Dhënat e Pyetësorit Vjetor 2024-2025
Përballë Gjetjeve të Periudhës 2020-2024
- 11 Përfundime dhe Rekomandime

Hyrje

Në vitin 2024, Aleanca LGBTI realizoi një pyetësor kombëtar me 195 persona që identifikohen si LGBTI+ në 12 qytete të Shqipërisë, me synimin për të vlerësuar situatën e tyre të përgjithshme, nevojat më urgjente dhe qasjen e tyre në të drejtat e garantuara me ligj dhe në shërbime. Të anketuarit u përkasin moshave nga 14 deri mbi 50 vjeç, me një moshë mesatare rreth 29 vjeç, dhe me një shumicë nën 30 vjeç. Pyetësi përfshiu një gamë të gjerë të anketuarish sa u përket orientimeve seksuale, identiteteve gjinore dhe karakteristikave të tjera, ku: 37.5% u identifikuan si burra gej, 19% si gra lezbike, 26.5% si biseksualë, 8% si persona transgjjinorë dhe 4% si individë jo-binare. Një përqindje e vogël, rreth 0.5% e të anketuarve, u identifikuan si persona interseks, dhe 4.5% u identifikuan me identitete të tjera të ndryshme nga ato të përfshira në pyetësor.

Identifikohem:

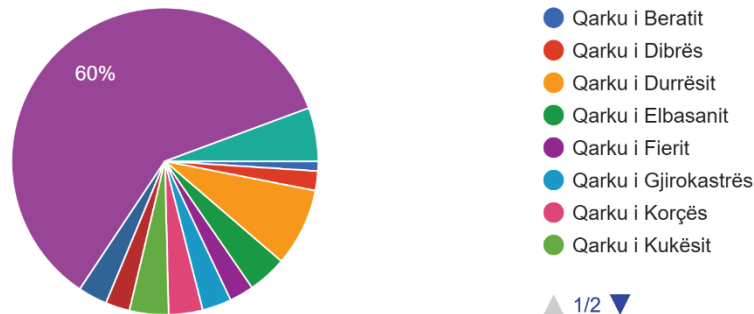
195 responses

Ndërkohë që kampioni ishte gjithëpërfshirës në aspektin e përkatësisë gjeografike, një pjesë e konsiderueshme (60%) e të anketuarve jetonin në rajonin e Tiranës, duke reflektuar përqendrimin urban të komunitetit LGBTI+ në Shqipëri.

Jam banor/e në:

195 responses

Nga rezultatet e pyetësorit, rezulton se vetëm 25% e të anketuarve kishin përfituar nga shërbimet dhe/ose kishin frekuentuar qendrën komunitare të Aleancës LGBTI apo organizatave të tjera që kanë në qendër punën me komunitetet LGBTI+ në Shqipëri, çka sugjeron se një përqindje e madhe e komunitetit mbetet e shkëputur nga rrjetet formale të mbështetjes dhe strukturat e organizuara të advokimit.

Objektivat dhe Metodologjia

Ky raport synon të:

Dokumentojë realitetet dhe sfidat aktuale që përjetojnë personat LGBTI+ në Shqipëri, duke u bazuar në të dhëna të drejtpërdrejta për vitin 2024-2025;

Analizojë pabarazitë strukturore dhe sociale me të cilat përballen individët LGBTI+ në fusha kyçe të jetës së përditshme, si shëndetësia, njohja ligjore, arsimi, punësimi, strehimi, siguria dhe qasja ndaj shërbimeve;

Krahasojë të dhënat e vitit 2024-2025 me ato të viteve të mëparshme (2020-2024), për të identifikuar trendin, nivelet e progresit, mosndryshimit ose regresit progresiv në qasjen në të drejta, njohje ligjore dhe shërbime gjithëpërfshirëse për personat LGBTI+.

Pyetësi përmbante si pyetje të mbyllura ashtu edhe të hapura, duke mundësuar një kombinim të metodave sasiore të mbledhjes së të dhënave me

interpretimin cilësor të tyre. Të dhënat u mblodhën mes një pyetësi të publikuar online, por edhe përmes kontakteve të drejtpërdrejta në hapësira komunitare, duke siguruar përfshirjen e zërave që shpesh mbeten jashtë proceseve formale të konsultimit.

Struktura dhe Qasja e Analizës

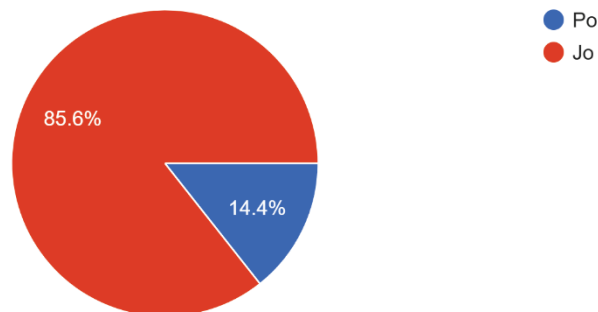
Raporti paraqet një ndarje tematike të gjetjeve në tetë fusha kryesore: shëndetësi, njohje ligjore, arsim, punësim, strehim, diskriminim dhe dhunë, nevoja për shërbime, dhe synimet për migrim. Çdo seksion përmban një përmbledhje statistikore, të mbështetur me interpretimin narrativ dhe të bazuar në kuadrin aktual ligjor kombëtar si dhe në detyrimet pozitive të shtetit shqiptar në nivel ndërkombëtar ndaj çështjeve LGBTI+. Gjithashtu, çdo seksion përfshin një analizë krahasuese ndërmjet gjetjeve të vitit 2024-2025 dhe atyre të periudhës 2020-2024, për të vlerësuar nëse situata e personave LGBTI+ gjatë vitit të fundit është përmirësuar, përkeqësuar apo mbetur e pandryshuar në raport me 4-vjeçarin e kaluar.

Aksesi i Personave LGBTI+ në Shëndetësi:

Të anketuarit LGBTI+ për vitin 2024-2025 raportuan sfida të konsiderueshme në qasjen ndaj kujdesit shëndetësor gjithëpërfshirës. Pothuajse dy të tretat (68%) e të anketuarve raportuan se kishin marrë të paktën njëherë shërbime mjekësore gjatë vitit të fundit. Nga përgjigjet e dhëna, rezulton se rreth 14% e të gjithë të anketuarve që morën shërbim mjekësor gjatë vitit të fundit përjetuan diskriminim nga personeli shëndetësor për shkak të statusit të tyre LGBTI+, një shifër shqetësuese, duke pasur parasysh se kujdesi shëndetësor duhet të jetë një mjedis i sigurt për të gjithë.

A keni hasur diskriminim nga ana e personelit shëndetësor?

195 responses

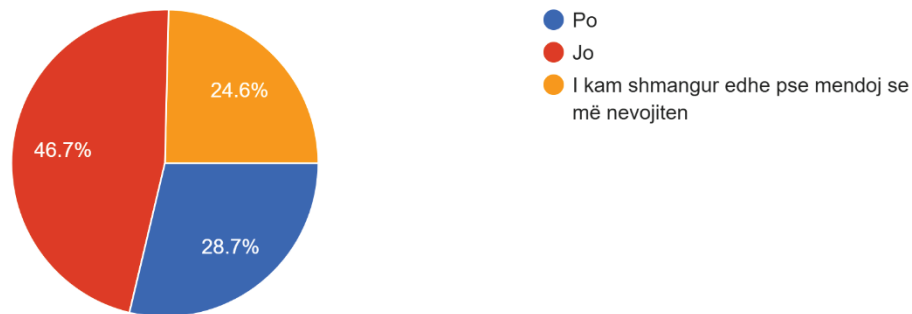

Ky rezultat thekson qasjen e kufizuar që kanë individët LGBTI+ ndaj shërbimeve të kujdesit parësor mjekësor dhe shëndetit seksual në Shqipëri, çka është theksuar edhe nga shumë raporte advokimi gjatë periudhës 2020-2024. Shumica e personave që raportuan diskriminim në aksesin në shëndetësi (59%), u shprehën se diskriminimi/trajtimi i pafavorshëm erdhi direkt nga mjekët e familjes dhe stafi spitalor ndërsa pjesa tjetër (41%) raportuan se sjellja diskriminuese erdhi nga infermierët dhe/ose pacientët e tjerë. Këto shifra tregojnë se paragjykimi dhe sjelljet diskriminuese ndaj personave LGBTI+, mbeten ende prezente në disa nivele të sistemit shëndetësor.

Një gjetje veçanërisht shqetësuese është shmangia e kujdesit të nevojshëm mjekësor për shkak të frikës nga stigmatizimi dhe diskriminimi. Ndërkohë që 29% e të anketuarve u shprehën se kanë kryer vizita të shëndetit seksual apo riprodhues gjatë vitit të fundit, gati një e katërta e tyre (25%) i shmangu ato edhe pse ndiente se i kishte të nevojshme. Alternativa “I kam shmangur vizitat e shëndetit seskual dhe riprodhues, edhe pse mendoj se më nevojiteshin,” u zgjodh nga rreth 1 në 4 të anketuar.

A keni realizuar vizita të shëndetit seksual/riprodhues gjatë vitit të fundit?

195 responses

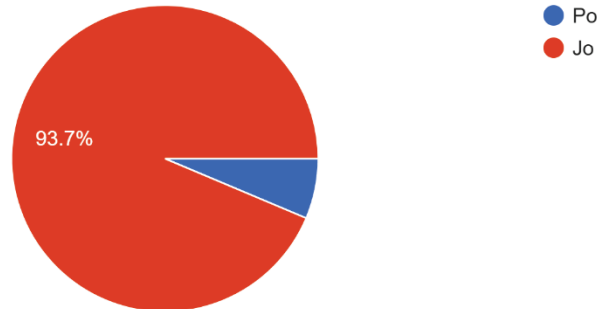

Kjo shifër tregon se një grup personash LGBTI+ janë potencialisht në rrezik për shëndetin e tyre sepse nuk ndihen të sigurt për të kërkuar shërbime për shëndetin seksual, gjinekologjik apo urologjik. Kjo shmangie e kontrolleve mjekësore mund të sjellë probleme shëndetësore të patrajtuara dhe është një tregues i qartë sesi stigma krijon barriera reale në qasjen në kujdesin mjekësor për individët LGBTI+.

Për personat transgjjinorë dhe jo-binarë, qasja në kujdes të specializuar mjekësor mbetet tepër e kufizuar. Nga 24 të anketuar që u identifikuan si transgjjinorë ose jo-binarë, vetëm 2 raportuan se kishin mundur të këshilloheshin me një mjek vendas mbi terapitë hormonale apo ndërhyrjet mjekësore që lidhen me afirmimin e gjinisë gjatë vitit të fundit. Pjesa tjetër (mbi 90%) nuk pati asnjë mundësi për të kryer konsulta të tilla, çka pasqyron se sistemi shëndetësor shqiptar vijon të mos i adresojë nevojat shëndetësore të personave transgjjinorë.

Nëse identifikoheni si person transgjini or ose me gjini jo binare, a keni patur mundësi të konsultoheni me një mjek vendas lidhur me trajtime specifike horm...dryshimit të seksit biologjik gjatë vitit të fundit?

63 responses

Edhe pse Shqipëria së fundmi ka punuar mbi një protokoll mjekësor për trajtimin hormonal të personave transgjini, ky protokoll mbetet i pa miratuar, e për pasojë zbatimi i tij ende nuk ka nisur. I vetmi person interseks i anketuar raportoi se i ishte nënshtruar ndërhyrjeve mjekësore të panevojshme dhe jokonsensuale në fëmijëri, çka ngre sërish shqetësimin mbi praktikën e dëmshme mjekësore të kryera ndaj fëmijëve interseks.

Gjithashtu, qasja ndaj kujdesit shëndetësor për gratë lesbike dhe biseksuale mbetet problematike dhe e kufizuar. Mes grave që u identifikuan si lesbike ose biseksuale, vetëm 19% e tyre raportuan se kishin kryer vizita gjinekologjike ose të shëndetit riprodhues gjatë vitit të fundit, ndërsa mbi 28% raportuan se i kishin shmangur këto kontrolle qëllimisht edhe pse ndjenin se i kishin të nevojshme.

Nëse identifikoheni si vajzë/grua lesbike ose biseksuale, a i jeni nënshtruar vizitave specifike mjekësore dhe atyre të shëndetit seksual/riprodhues me mjekë vendas gjatë vitit të fundit?

98 responses

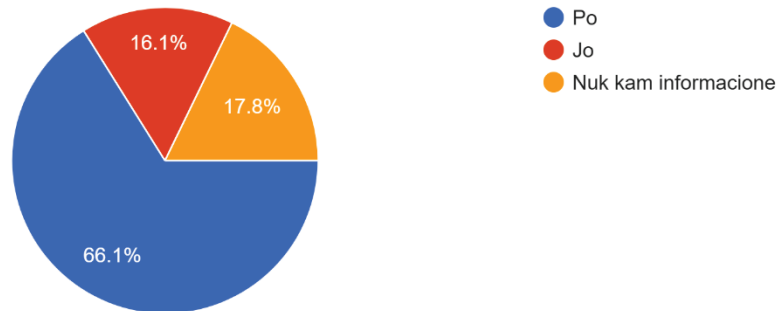
Këto të dhëna tregojnë se stigma mbizotëruese dhe mungesa e besimit të mjekëve vijon t'i shtyjë gratë e komunitetit LGBTI+ të shmangin kontrollat e rëndësishme shëndetësore.

Vlen të theksohet se vetëm një e katërta e grave lesbike/biseksuale që dëshirojnë të kenë fëmijë do të konsideronin të përdornin shërbime fertiliteti (IVF) brenda Shqipërisë. Kur u pyetën për planet e tyre të ardhshme mbi planifikimin familjar, 27% u shprehën se do të donin të kryenin fertilizim in-vitro në vend, ndërsa shumica (55%) u përgjigjën se nuk do të tentonin të përfitonin nga ky shërbim në Shqipëri, ndërkohë që 17% u shprehën se preferonin adoptimin. Hezitimi për të përdorur meodat e riprodhimit mjekësor të asistuar (konkretisht, IVF) në Shqipëri pasqyron qartë mungesën e besimit në sistemin mjekësor vendas në lidhje me trajtimin e çifteve lesbike (apo grave beqare), si dhe pengesat ligjore aktuale në lidhje me të drejtat e çifteve të njëjtit seks për të krijuar familje dhe për t'u bërë prindër.

Nga ana tjetër, burrat gej dhe biseksualë shprehën interes të lartë për metodat moderne të parandalimit të HIV-it, por gjithashtu treguan mungesë informacioni mbi to. Ndër të anketuarit meshkuj gej/biseksualë, 66% u shprehën se ishin të interesuar të përdornin PrEP/PEP (profilaksi para dhe pas ekspozimit ndaj HIV) nëse do të ishte e disponueshme në vend. Një pakicë e konsiderueshme e tyre (18%) u përgjigj se nuk kishte fare informacion mbi PrEP-in dhe PEP-in, ndërsa 16% nuk shprehën interes ndaj këtyre metodave.

Nëse identifikoheni si djalë/burrë gej ose biseksual, a jeni i interesuar për të pasur akses në programet e parandalimit të HIV si PrEP dhe PeP (p...it të HIV para dhe pas ekspozimit) brenda vendit?

118 responses

Niveli i lartë i interesit tregon një kërkesë për programe efektive dhe gjithëpërfshirëse PrEP dhe PEP në Shqipëri, ndërsa mungesa e informacionit tregon nevojën për një edukim më të gjerë rreth këtyre metodave.

Njohja Ligjore e Personave LGBTI+ dhe Qasja në Institucione

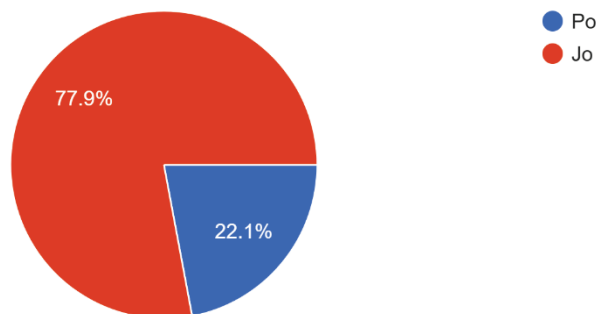
Njohja ligjore e të drejtave dhe personave LGBTI+ në Shqipëri mbetet e kufizuar, çka pasqyrohet qartë edhe në gjetjet e pyetësorit për vitin 2024-2025. Shqipëria vijon të mos njohë ligjërisht bashkimet e të njëjtit seks, qoftë bashkëjetesën, qoftë martesën, si dhe nuk mundëson njohjen ligjore të gjinisë për personat transgjinnorë. Kjo situatë mosnjohjeje ligjore, përkthehet në një ndjenjë përjashtimi dhe pasigurie juridike për qytetarët LGBTI+ në vend. “Mungesa e njohjes ligjore” u citua nga gati gjysma (48%) e të anketuarve si arsyeja qendrore dhe më madhore, për shkak të së cilës po mendonin të largoheshin nga Shqipëria (diskutuar më tej në seksionin mbi Migrimin).

Një shumicë absolute e individëve të anketuar LGBTI+ shprehet se pa njohje ligjore të marrëdhënieve dhe identitetit të tyre, ata trajtohen nga shteti si qytetarë të dorës së dytë, të zhveshur nga të drejtat që gëzon pjesa tjetër e shoqërisë (si martesë, bashkëjetesa ligjore, trashëgimia, çështje të prindërimit, birësimi, apo edhe thjesht pasja e një ID-je që reflekton gjininë e tyre aktuale). Në kuadër të qasjes në informacion sa u përket garancive ligjore, të dhënat e

pyetësorit tregojnë se vetëm 22% e të anketuarve janë të informuar se ekziston një Plan Kombëtar Veprimi për personat LGBTI+, që do të thotë se shumica e personave LGBTI+ nuk janë të vetëdijshëm për të drejtat dhe kuadrin ligjor në fuqi në lidhje me angazhimet e qeverisë shqiptare ndaj të drejtave LGBTI+.

A jeni në dijeni të ekzistencës së një Plani Kombëtar Veprimi për personat LGBTI+?

195 responses

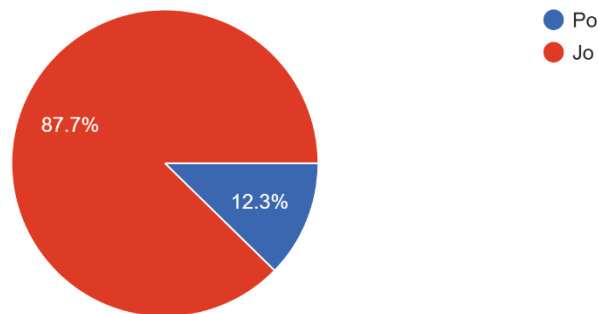
Vetëm nga kjo e dhënë, kuptojmë se Plani Kombëtar i Veprimit (2016-2020 dhe 2021-2027), nuk është promovuar dhe zbatuar siç duhet (në fakt, shumica e masave të Planit të Veprimit nuk janë zbatuar ende).

Nëse flasim për institucionet kryesore shtetërore që janë të ngarkuara me mbrojtjen dhe garantimin e të drejtave të njeriut për personat LGBTI+, të anketuarit treguan nivel të ulët ndërgjegjësimit mbi rolin e këtyre institucioneve dhe besimi në veprimtarinë e tyre. Vetëm 36% e të pyeturve janë të vetëdijshëm për punën dhe rolin e Komisionerit për Mbrojtjen nga Diskriminimi, ndërsa pjesa tjetër nuk e njeh këtë institucion. 90% e të anketuarve u shprehën se nuk kanë raportuar kurrë incidente të diskriminimit apo dhunës tek Komisioneri, Policia e Shtetit apo Avokati i Popullit.

Gjetjet e pyetësorit tregojnë një mosbesim të thellë ndaj sistemit të rendit dhe sigurisë, ku 88% e të anketuarve u shprehën se nuk i besojnë institucioneve të rendit në Shqipëri.

A besoni në Institucionet e rendit në Shqipëri?

195 responses

Ky nivel i lartë mosbesimi shkon paralelisht me numrin e ulët të raportimeve në institucione të rasteve të dhunës dhe diskriminimit nga personat LGBTI+.

Në Raportin e Progresit për Shqipërinë drejt anëtarësimit në BE, u theksua se diskriminimi “mbetet shumë i përhapur, sidomos në aksesin në kujdes shëndetësor, arsim, drejtësi, punësim dhe strehim”, dhe se deri në vitin 2023, 51% e individëve LGBTI+ shqiptarë ndiheshin të diskriminuar në të paktën një fushë të jetës¹. Ky kontekst tregon se pavarësisht ekzistencës së garancive ligjore që përlligjin mbrojtjen dhe aplikohen mbi individët LGBTI+, zbatimi i tyre në praktikë mbetet i ulët.

Shifrat e ulëta mbi raportimin e incidenteve të dhunës dhe urrejtjes për shkak të stuatimit LGBTI+ në anketën tone, përputhen me të dhënat zyrtare që tregojnë se shumë pak raste krimesh urrejtjeje apo diskriminimi që u përkasin personave LGBTI+ arrijnë të adresohen përmes Policisë së Shtetit, institucioneve të pavarura dhe sistemit të drejtësisë.

Të dhënat e pyetësorit tregojnë se vetëm 16 persona ose 11.6% e atyre që raportuan se ishin përballur me incidente serioze gjatë vitit të fundit, e raportuan rastin e tyre te një autoritet shtetëror, çka do të thotë se vetëm 1 në 11 raste dhune/diskriminimi raportohen institucionalisht.

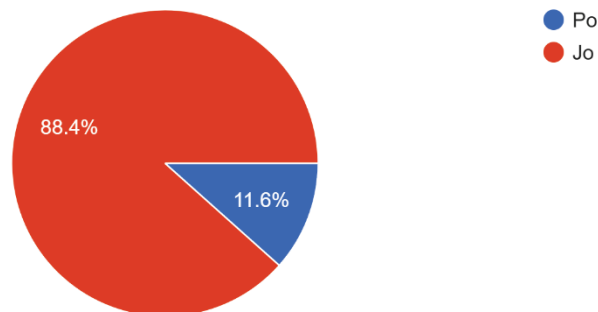
---

¹ Link:

https://enlargement.ec.europa.eu/document/download/a8eec3f9-b2ec-4cb1-8748-9058854dbc68_en?filename=Albania%20Report%202024.pdf

A e raportuat incidentin tuaj?

138 responses

Nga ata që iu drejtuan policisë apo institucioneve të tjera për të raportuar rastin e tyre, vetëm 2 persona nga 16, pra 12.5% e atyre që raportuan u shprehën se morën një zgjidhje përfundimtare për çështjen e tyre. Shumica nuk morën asnjë përgjigje dhe vijojnë të mos kenë asnjë informacion në lidhje me vijueshmërinë e çështjeve të raportuara.

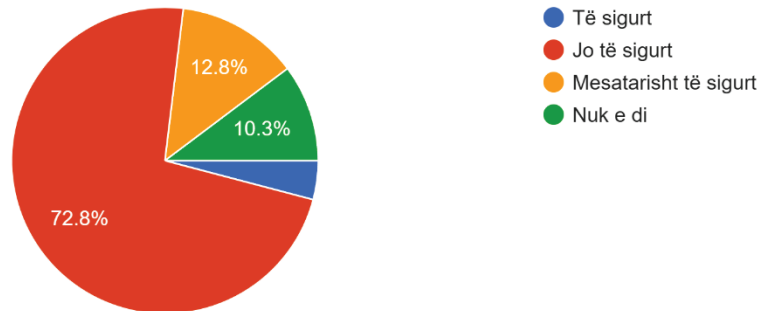
Edukimi dhe Qasja në Sistemin Arsimor

Rezultatet e anketës vijojnë të identifikojnë ambientet arsimore në Shqipëri si sfiduese dhe jo mikpritëse për të rinjtë LGBTI+. Sa i përket kampionit të të anketuarve, rreth 54% kanë përfunduar arsimin e lartë (universitetin), dhe 12% kanë ndjekur studime pasuniversitare. Megjithatë, një shumicë absolute e atyre që kishin frekuentuar së fundmi shkollën, raportuan problematika të shpeshta me paragjykimet dhe mungesën e përfshirjes për shkak të statusit të tyre LGBTI+.

Një shumicë dërrmuese prej 73% e të anketuarve e përshkruan ambientin shkollor në Shqipëri si “të pasigurt” për grupet e marginalizuara (përfshirë studentët LGBTI+).

Nga informacionet që keni, si do ta cilësonit mjedisin e shkollës në Shqipëri në raport me individët që u përkasin grupeve vulnerabël?

195 responses

Vetëm 4% e pjesëmarrësve në pyetësor i konsiderojnë shkollat si të sigurta, ndërsa pjesa tjetër i vlerësoi si mesatarisht të sigurta ose nuk kishte opinion mbi to. Këto shifra mbeten tejet shqetësuese, pasi afro tre të katërtat e të anketuarve LGBTI+ e perceptojnë shkollën shqiptare si një ambient të pasigurt për të rinjtë LGBTI+, nisur nga përvoja reale me bullizmin, ngacmimet ose përjashtimin.

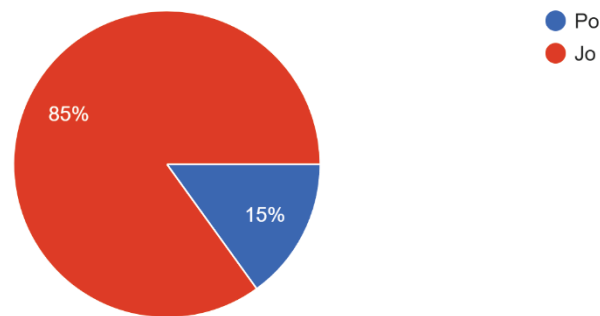
Pyetjet specifike të anketës në seksionin e edukimit hedhin më shumë dritë mbi këto përvoja. Ndër të anketuarit që janë ende në shkollë ose që kanë pasur kontakt të drejtpërdrejtë me shkollat, 25% deklaruan se kishin vështirësi në ndjekjen ose qasjen në shkollën e mesme ose profesionale gjatë vitit të fundit për shkak të orientimit seksual, identitetit gjinor apo karakteristikave të seksit. Për më tepër, 46% e të anketuarve pohuan se njohin të paktën një individ tjetër LGBTI+ që ka hasur vështirësi në arsim për të njëjtat arsye. Këto të dhëna tregojnë se shumë të rinj LGBTI+ përballen me pengesa në systemin arsimor dhe në ambientet e shkollave. Vlen të përmendet se një nëngrup prej rreth 2% e të anketuarve nuk e ka përfunduar arsimin e detyruar (8/9-vjeçar), ku ndër arsyet e deklaruara përfshihen përjashtimi familjar dhe bullizmi për shkak të statusit LGBTI+.

Në lidhje me adresimin e rasteve të bullizmit, diskriminimit dhe dhunës brenda shkollave, pyetësori tregon se incidentet e bullizmit, dhunës dhe diskriminimit mbeten të patrajtuara nga autoritetet drejtuese në një shumicë absolute rastesh.

Vetëm 15% e atyre që përjetuan ngacmime ose diskriminim në shkollë gjatë vitit të fundit pohuan se e raportuan rastin pranë drejtuesve të shkollës.

A jeni ankuar ndonjëherë gjatë vitit të fundit në organet brenda shkollës nëse jeni përballur me paragjykim/diskriminim/dhunë?

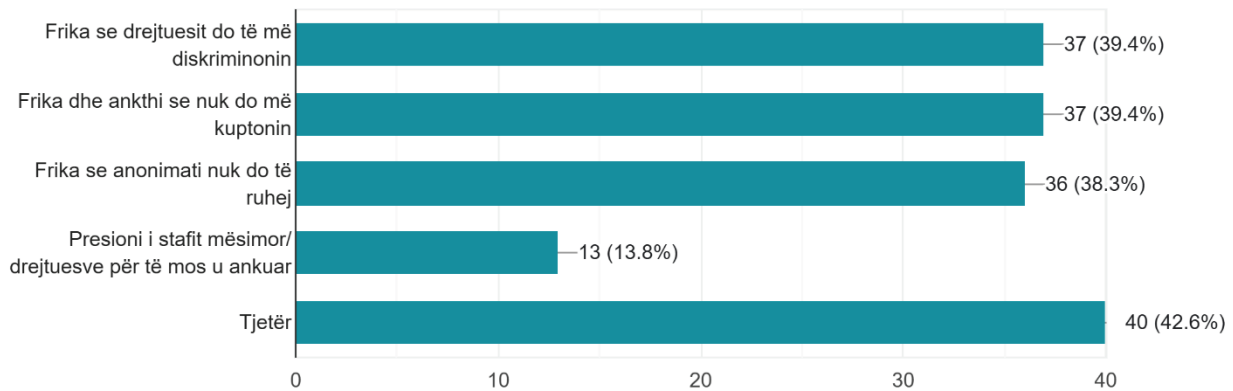
113 responses

Shumica dërrmuese (85%) nuk paraqitën asnjë ankesë. Kur u pyetën pse nuk raportuan, nxënësit dhanë arsye shqetësuese, ndër të cilat frika se do të diskriminoheshin nga vetë stafi i shkollës, frika se nuk do të merreshin seriozisht dhe frika se anonimati nuk do të ruhej në rast se raportonin. Afërsisht 40% e studentëve që nuk e raportuan rastin e tyre pohuan se kishin frikë nga ndëshkimi ose tallja nga drejtuesit e shkollës. Rreth 38% e tyre u shprehën se kishin frikë se do të ekspozoheshin brenda shkollës si LGBTI+, ndërsa 13 persona u shprehën se nuk kishin raportuar për shkak të presionit që u kishin bërë drejtuesit/mësuesit brenda shkollave të tyre.

Nëse JO, arsyeja ishte (mund të përzgjidhni më tepër se një alternativë):

94 responses

Këto përgjigje pasqyrojnë një klimë shkollore ku nxënësit LGBTI+ ndihen se është më e sigurt të heshtin mbi abuzimin se sa ta raportojnë atë. Nxënësit dhe studentët LGBTI+ vijojnë të frikësohen nga fakti se raportimi i bullizmit, dhunës dhe diskriminimit mund ta përkeqësojë situatën e tyre përmes hakmarrjes, talljeve ose ekspozimit.

Një tjetër shqetësim që ngrihet në bazë të rezultateve të pyetësorit vjetor të Aleancës LGBTI për vitin 2024-2025 është përmbajtja e kurrikulave aktuale shkollore. Vetëm 7% e të anketuarve u shprehën se tekstet shkollore kishin informacion të paanshëm mbi çështjet LGBTI+. 51% e të anketuarve u shprehën me siguri të plotë se tekstet aktuale me të cilat studionin nuk përmbanin asnjë informacion të plotë dhe të paanshëm në lidhje me temat LGBTI+ dhe edukimin gjithëpërfshirës seksual, ndërsa pjesa tjetër nuk kishte informacion për këtë çështje. Këto të dhëna, konfirmojnë faktin se kurrikulat aktuale arsimore në Shqipëri mbeten të heshtura ndaj çështjeve LGBTI+ ose i portretizojnë negativisht ato, një gjetje kjo e theksuar në disa dokumente advokuese të Aleancës LGBTI+².

Sa i përket personelit arsimor, vetëm 12% e të anketuarve besojnë se mësuesit dhe drejtuesit e shkollave janë të informuar mbi çështjet LGBTI+, ndërsa 71%

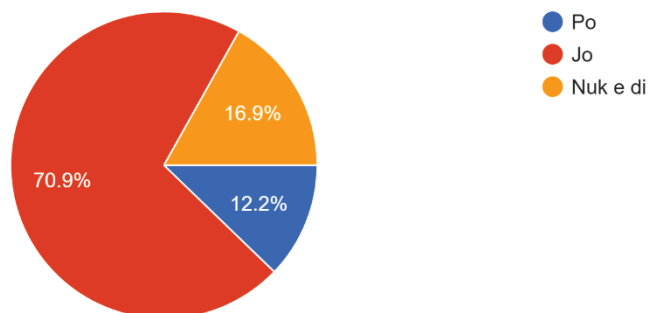
² Link:

<https://aleancalgbt.org/publication/albania-under-upr-aleanca-lgbti-and-ilga-worlds-joint-submission/>

shprehen se stafit arsimor dhe drejtues i mungon tërësisht informacioni dhe se në disa raste, është drejtpërdrejt stafi shkollor që shpëreh hapur qëndrime diskriminuese ndaj çështjeve LGBTI+.

A mendoni se janë të informuar mësuesit dhe drejtuesit e institucioneve të edukimit lidhur me çështjen LGBTI+?

172 responses

Kombinimi i një kurrikule jo përfshirëse ndaj temave LGBTI+ me mungesën e informacionit të personelit shkollor mbi këto çështje, bashkuar me numrin e ulët të rasteve të raportimit të bullizmit, dhunës dhe diskriminimit për shkak të statusit LGBTI+, dëshmon se studentët LGBTI+ vijojnë të ndjehen të përjashtuar, të pakuptuar dhe jo të sigurt në sferën e edukimit.

Punësimi

Punësimi është një tjetër fushë kritike në të cilën personat LGBTI+ në Shqipëri vijojnë të përballen me problematika të thella, duke përfshirë problematika të spektrit më të përgjithshëm si mungesa e ofertës për punë dhe sfidat ekonomike, por edhe problematika specifike që lidhen me përjashtimin dhe diskriminimin mbi baza të orientimit seksual dhe identitetit gjinor, duke përfshirë këtu edhe shprehjen gjinore.

Sipas rezultateve të pyetësorit vjetor, rreth 70% e të anketuarve kishin qenë të punësuar formalisht dhe informalisht gjatë vitit të fundit, ndërsa rreth 30% e tyre ishin të papunë në momentin e realizimit të pyetësorit. Nga personat që

raportuan se ishin të punësuar, 47% e tyre u shprehën se kishin një kontratë të rregullt pune, shumica prej 44% ishin të punësuar informale, ndërsa 9% ishin të vetëpunësuar. Këto shifra tregojnë se një pjesë e konsiderueshme e personave LGBTI+ vijojnë të punojnë në kushte të pasigurta, çka mund të rrisë në vijim rrezikun e diskriminimit, pasi punonjësit informale gëzojnë më pak mbrojtje juridike në rast abuzimesh dhe shkeljesh ligjore.

Sa i përket të ardhurave, ndër ata që raportuan fitime mujore, rreth gjysma (48%) përfitonin mesatarisht mbi 70,000 lekë në muaj, rreth 36% kishin të ardhura mesatare që varionin nga 40,000-70,000 lekë, kurse 16% fitonin më pak se 40,000 lekë në muaj, pra më pak se paga minimale e miratuar aktualisht në Shqipëri.

Një nga gjetjet kryesore të seksionit të punësimit në pyetësor mbetet ajo e lidhur me ndjenjën e sigurisë dhe respektit në vendin e punës. Ndër të anketuarit që kanë punuar gjatë vitit 2024-2025, formalisht apo informalisht, vetëm 23% e tyre deklaruan se ishin ndjerë të sigurt dhe të respektuar në vendin e tyre të punës. 47% e të anketuarve pohuan se ndjeheshin disi të sigurt apo të respektuar në ambientin e punës, ndërsa 30% nuk ishin ndjerë aspak të sigurt apo të respektuar në vendin e tyre të punës gjatë vitit të fundit. Nga këto të dhëna rezulton se gjatë vitit të fundit, 1 në 3 të punësuar LGBTI+ e cilësuan vendin e punës si një ambient të pasigurt për ta. Ndër shkaqet e renditura për këtë vlerësim, të anketuarit listuan dëgjimin e batutave homofobe/transfobe në vendin e punës, trajtimin e diferencuar nga punëdhënësi apo kolegët pasi dyshonin për statusin e tyre LGBTI+ si dhe ngacmimet e drejtpërdrejta.

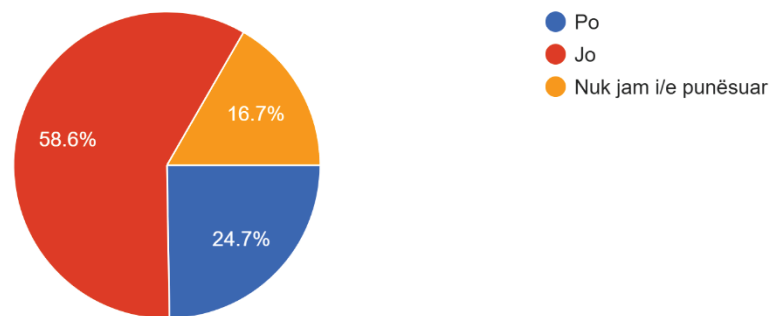
Në bazë të praktikave më të mira, një faktor kryesor që përmirëson ndjesinë e sigurisë në punë për personat LGBTI+ është dalja hapur në vendin e punës. Anketa tregoi se rreth 70% e të anketuarve të punësuar aktualisht apo në të shkuarën nuk kishin dalë kurrë hapur dhe e kishin fshehur aktivisht orientimin e tyre seksual apo identitetin gjinor në vendin e punës. Vetëm 8 nga 195 të anketuar pohuan se kishin dalë hapur në vendin e tyre të punës si persona LGBTI+, pasi punonin në sektorin e të drejtave të njeriut, një sektor që mbetet përgjithësisht më pranues ndaj punëmarrësve LGBTI+. të jetë më pranues. Këto shifra tregojnë se shumica e të punësuarve LGBTI+ vijojnë të fshehin një pjesë thelbësore të identitetit të tyre në vendin e punës për të shmangur pasojat negative. Të anketuarit që raportuan se nuk kishin dalë kurrë hapur në vendin e punës u shprehën se ky kufizim u shkaktonte shpesh stres, izolim dhe i pengonte

në ndërtimin e rrjeteve profesionale apo përparimin në karrierë (p.sh., shmangia e pyetjeve personale ose e pjesëmarrjes në aktivitete shoqërore). Rreth 50% e atyre që nuk kishin dalë asnjëherë hapur si LGBTI+ në vendin e punës u shprehëhn se kishin frikë se mund të humbisnin punën, sidomos në kushtet ku janë të punësuar pa kontratë të rregullt dhe për pasojë pa mbrojtje të plotë ligjore.

Një gjetje shqetësuese e pyetësorit në seksionin e punësimit mbetet ajo mbi nivelet e larta të ngacmimeve seksuale në punë. Rreth 27% e të punësuarve LGBTI+ deklaruan se kishin përjetuar të paktën një herë gjatë vitit të fundit ngacmim seksual nga drejtues, kolegë apo klientë.

A jeni përballur me raste të ngacmimit seksual nga eprorët/kolegët/klientët në vendin e punës gjatë vitit të fundit?

186 responses

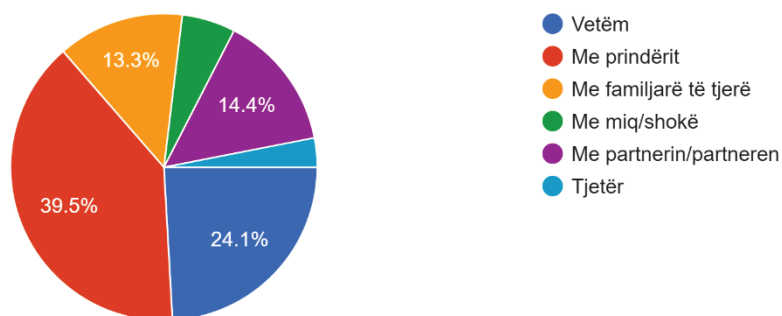
Kjo përqindje përfaqëson më shumë se 1 në 4 persona, çka tregon qartë mbi nevojën urgjente për zbatim më të mirë të politikave kundër ngacmimeve seksuale në vendin e punës për të gjithë.

Strehimi

Strehimi i qëndrueshëm dhe i sigurt mbetet një nevojë themelore për personat LGBTI+ në Shqipëri. Një pjesë e konsiderueshme e të anketuarve raportuan se mbështeteshin ende te familja sa i përket strehimit, ku rreth 40% e tyre jetonin ende me prindërit, ndërsa 13% jetonin me të afërm të tjerë. Nga ana tjetër, 24% e të anketuarve jetonin vetëm dhe 14% e tyre me partnerin ose partneren dhe rreth 6% me miq, çka tregon se rreth 44% kanë forma më të pavarura jetese.

Me kë banoni aktualisht?

195 responses

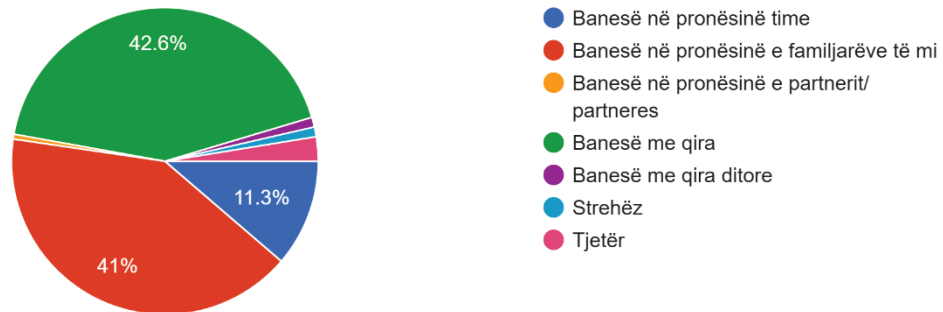

Jetesa me familjen pavarësisht dimensionit mbështetës, shpesh për personat LGBTI+ përbën një eksperiencë të vështirë. Shumica e personave LGBTI+ që deklarojnë se jetojnë me prindërit apo të afërmit (59%), pohojnë se e kanë zgjedhur këtë alternativë vetëm për shkak të kushteve ekonomike, duke nënvizuar kompromisin që u duhet të bëjnë mes mbijetesës dhe mundësisë për të jetuar hapur si individ LGBTI+, si dhe mungesën e stabilitetit të kësaj forme strehimi nëse marrëdhëniet familjare përkeqësohen (p.sh., në rast se personi del hapur si LGBTI+ dhe nuk pranohet nga familjarët).

Sa i përket të drejtave të pronësisë, 42% e të anketuarve jetojnë në banesa me qira, 41% në banesa në pronësi të familjes dhe vetëm 11% janë pronarë të shtëpive të tyre.

Shtëpia ku banoj është:

195 responses

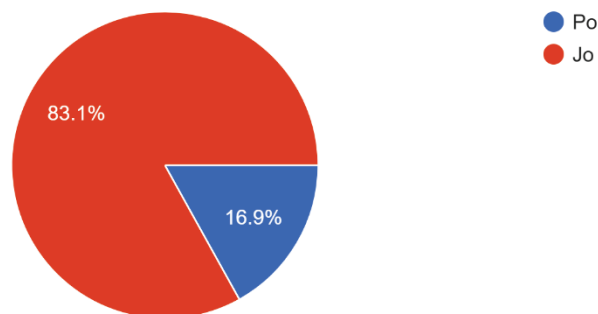

Një pjesë e vogël e të anketuarve (rreth 2%) ndodhen aktualisht në kushte të pasigurta strehimi dhe u duhet të banojnë në strehimore ose banesa me qira ditore. Dominimi i qiramarrjes dhe i banesave në pronësi të familjes si format kryesore të strehimit për personat LGBTI+, tregon se pronësia në favor të personave LGBTI+ mbetet tepër e rrallë.

Një e dhënë shqetësuese që rezulton nga përgjigjet e pyetësorit lidhet me ekzistencën e diskriminimit në strehim për personat LGBTI+. 17% e të anketuarve pohuan se gjatë vitit të fundit kishin hasur vështirësi për të gjetur ose mbajtur një banesë me qira për shkak të orientimit seksual apo identitetit gjinor.

A jeni përballur gjatë vitit të fundit me vështirësi gjatë marrjes apo mbajtjes me qira të një banese për shkak të orientimit seksual/identitetit gjinor?

195 responses

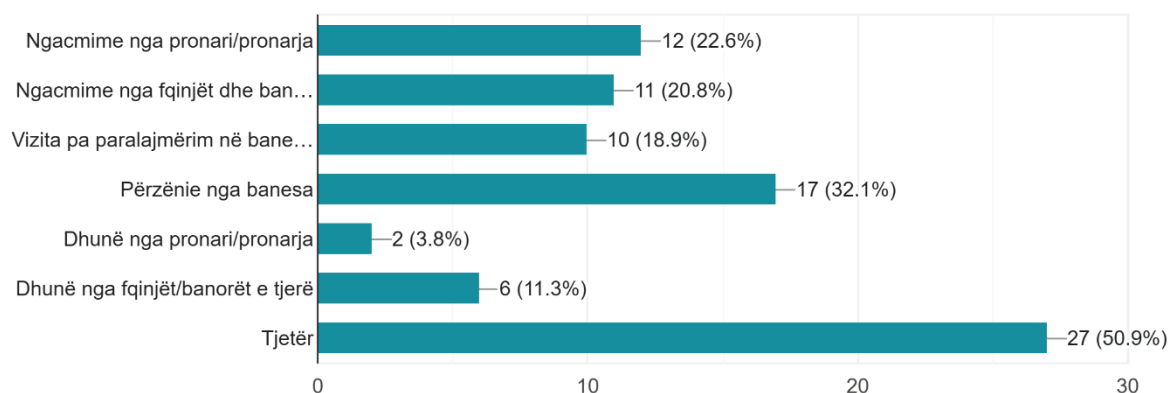
Kjo shifër nënkupton se afro 1 në 6 të anketuar është përballur me paragjykime

në tregun e qirasë për shkak të statusit LGBTI+. Duke marrë parasysh se jo të gjithë të anketuarit kanë qenë në proces kërkimi të një banese me qera gjatë vitit të fundit, kjo përqindje mbetet mjaft e lartë dhe tregon se një pjesë e konsiderueshme e qiramarrësve potencialë apo ekzistues LGBTI+ është përballur me diskriminim gjatë vitit të fundit. Një shqetësim specifik në këtë fushë përbën refuzimi i pronarëve qiradhënës t'u japin shtëpi çifteve të së njëjtës gjini apo që i perceptojnë si të tillë dhe personave transgjinerë. Disa të anketuar kanë raportuar raste përzëniesh nga banesa dhe ngacmimesh nga pronarët pasi ata ishin informuar për statusin LGBTI+ të qiramarrësve.

Ndër problematikat kryesore të raportuara janë përzënia nga banesa, e raportuar nga 32% e rasteve që patën një incident në fushën e strehimit gjatë vitit të fundit. Një pjesë e konsiderueshme e të anketuarve, rreth 44%, raportuan ngacmime nga pronarët dhe fqinjët si problemet kryesore me të cilat ishin ndeshur vitin e fundit në sferën e strehimit. Dhjetë të anketuar, rreth 19% e atyre që hasën vështirësi në strehim gjatë viti të fundit, u shprehën se pronari u bënte vizita të pa paralajmëruara si formë presioni ose kontrolli. 6 të anketuar u shprehën se gjatë viti të fundit përjetuan dhunë të drejtpërdrejtë nga fqinjët dhe 2 të anketuar raportuan dhunë të drejtëpërdrejtë nga pronari, që lidhej me orientimin seksual apo identitetin gjinor të tyre.

Nëse po, vështirësitë kryesore lidheshin me:

53 responses

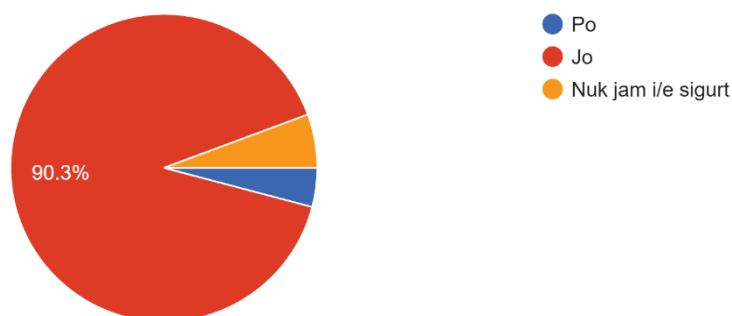
Bazuar në këto të dhëna mund të konkludojmë, se personat LGBTI+ që identifikohen ose dyshohen nga pronarët si persona me orientim seksual apo

identitet gjinor jo hetero-cis-normativ shpesh përballen me incidente, konflikte dhe armiqësi që varion nga mikroagresionet deri te humbja e banesës.

Një sfidë tjetër për personat LGBTI+ në fushën e strehimit mbetet mungesa e aksesit në mbështetjen për strehim. Qeveria shqiptare ka disa programe për banesa sociale dhe subvencione qiraje për grupe të cënueshme, por vetëm 4% e të anketuarve pohuan se kanë përfituar nga ndonjë program apo politikë e tillë publike për strehim. Ndërkohë, mbi 90% e të anketuarve nuk kanë përfituar asnjëherë nga ndonjë program i ngjashëm. Në thelb, shumica dërrmuese mbështeten te zgjidhjet private për strehim ose te familja dhe asistenca shtetërore mbetet minimale në këtë drejtim.

A keni përfituar nga ndonjë program apo politikë publike strehimi?

195 responses

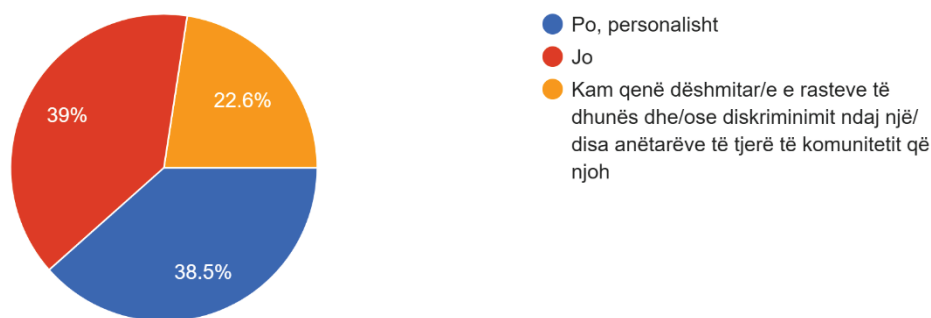
Vështirësitë e strehimit për personat LGBTI+ mbeten të lidhura ngushtë me kontekstin më të gjerë të pranimit familjar dhe shoqëror.

Situata e Diskriminimit dhe Dhunës me Bazë Statusin LGBTI+

Përvojat me diskriminimin dhe dhunën e motivuar nga orientimi seksual jo heteroseksual dhe identiteti gjinor jo-cisgjnor mbeten fatkeqësisht të zakonshme në radhët e komunitetit LGBTI+ në Shqipëri gjatë vitit të fundit. Të pyetur nëse kishin përjetuar ndonjë incident dhune fizike apo diskriminimi për shkak të statusit të tyre LGBTI+ gjatë vitit të fundit, 38.5% e të anketuarve pohuan se kishin përjetuar personalisht dhunë dhe/ose diskriminim gjatë kësaj periudhe.

A jeni përballur me raste dhune dhe/ose diskriminimi gjatë vitit të fundit?

195 responses

22.6% e të anketuarve të tjerë kishin qenë dëshmitarë të një incidenti të tillë dhune dhe/ose diskriminimi që i kishte ndodhur një personi tjetër LGBTI+ që njihnin. Vetëm rreth 39% e të anketuarve deklaruan se nuk kishin përjetuar apo dëshmuar një incident të tillë gjatë vitit të fundit. Fakti se rreth 61% e të anketuarve kanë qenë në kontakt të drejtpërdrejtë ose kanë dëshmuar dhunë dhe/ose diskriminim për shkak të statusit LGBTI+ gjatë vitit të fundit, përbën një fakt tejet shqetësues.

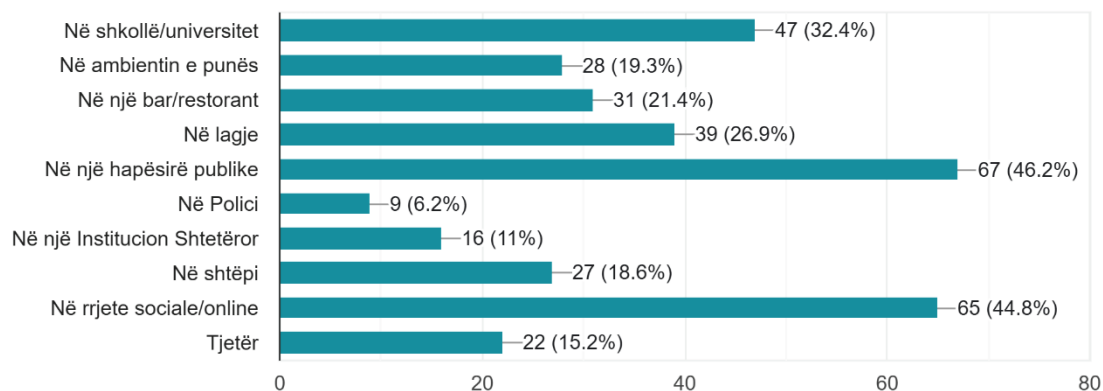
Ku ndodhën këto incidente?

Të dhënat e mbledhura përmes pyetësorit tregojnë se hapësirat publike dhe rrjetet sociale janë vendet më të zakonshme ku personat LGBTI+ përjetojnë ose përballen me dhunë dhe/ose ngacmime serioze. Ndër ata që përshkruan vendndodhjen e incidentit, përgjigjet më të shpeshta ishin: “në një hapësirë

publike” (p.sh., rrugë, park)- 67 raste, dhe “në rrjetet sociale/online”- 65 raste. Kto shifra tregojnë se gjatë vitit të fundit incidentet dhe ngacmimet në rrugë dhe online ishin shumë të përhapura. Në hapësira publike, incidentet përfshinin sulme verbale apo fizike nga të panjohur në rrugë, ndërsa online, përfshinin bullizmin kibernetik, kërcënimet dhe ekspozimin e detyruar në rrjete sociale.

Nëse ju apo dikush që njihnit keni qenë viktima të dhunës/diskriminimit gjatë vitit të fundit, ku gjendeshit gjatë kohës që ndodhi incidenti (mund të përzgjidhni më tepër se një alternativë):

145 responses

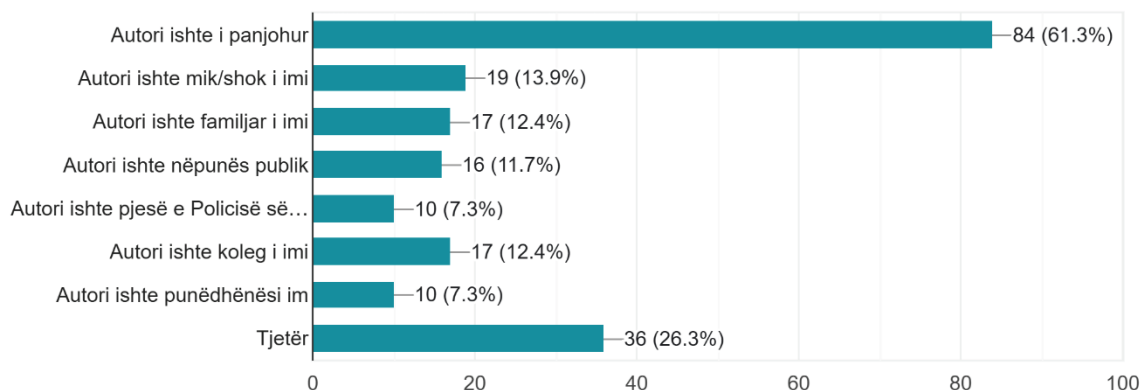
Vendndodhjet më të shpeshta të këtyre incidenteve pas hapësirave publike dhe atyre online ishin shkolla ose universiteti (47 raste), çka tregon se institucionet arsimore janë shpesh vende ku ndodh abuzimi (siç është diskutuar edhe në seksionin mbi arsimin); lagjia (39 raste) dhe shtëpia (27 raste). 31 incidente ndodhën në bare ose restorante, çka tregon se edhe ambientet private mbeten në masë të madhe armiqësore ndaj personave LGBTI+. Vendet e punës përmenden në 28 raste, në përputhje me të dhënat për ngacmimin në punë. Janë përmendur gjithashtu 16 incidente të ndodhura në institucione shtetërore dhe 9 në ambientet e policies. Kategoria “Tjetër” mbi vendodhjen e incidentit është përzgjedhur në 22 raste dhe përfshin kryesisht udhëtime dhe evente kulturore.

Këto të dhëna tregojnë qartë se diskriminimi dhe dhuna e motivuar mbi baza të statusit LGBTI+ mund të ndodhin kudo: në rrugë, në shkollë, në shtëpi, online, në punë, madje edhe në institucione publike dhe nga autoritetet.

Shumë nga autorët mbeten të panjohur për të anketuarit. Në 84 raste ata raportuan se autori i diskriminimit/dhunës ishte i panjohur, në 36 raste autori ishte fqinj apo person pjesë e komunitetit të personave që përjetuan incidentin, në 19 raste autori ishte mik, në 17 raste ishte koleg, në po 17 raste autori ishte familjar, në 10 raste autori ishte punëdhënës dhe në 10 raste autori ishte punonjës i policisë apo i sistemit të drejtësisë.

Nëse keni informacione lidhur me autorin e incidentit, përzgjidhni 1 ose disa nga opsionet që lidhen me të (mund të përzgjidhni më tepër se një alternativë):

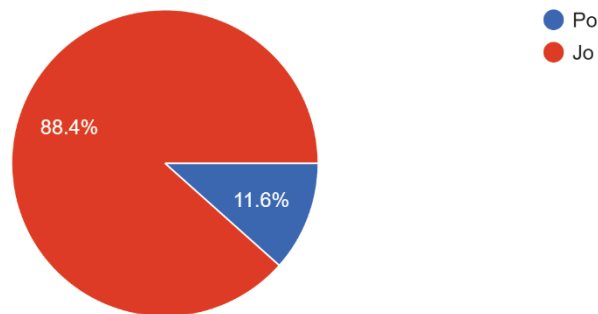
137 responses

Siç u përmend më herët, vetëm rreth 11.6% e viktimave pohuan se e raportuan zyrtarisht incidentin e fundit. Sipas anketës, 122 persona nuk e raportuan rastin e tyre institucionalisht, ndërsa 16 persona zgjodhën të raportonin.

A e raportuat incidentin tuaj?

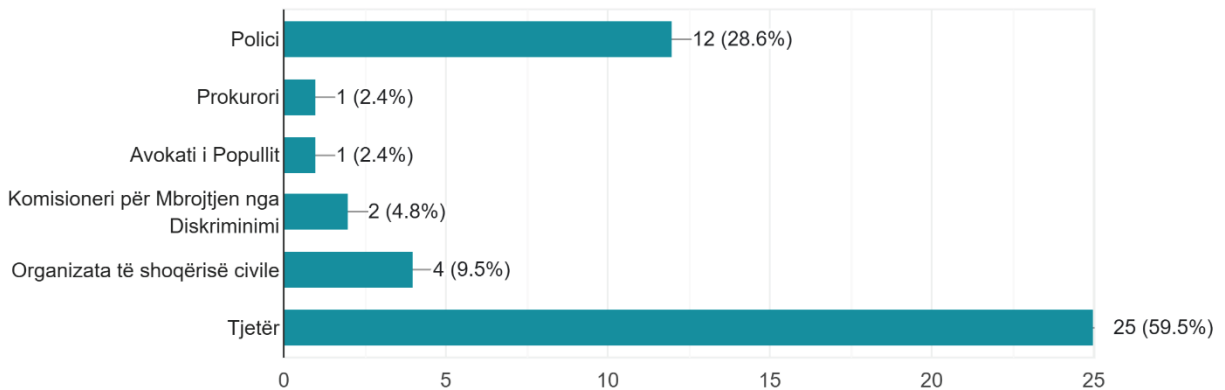
138 responses

Nga ata që raportuan, shumica iu drejtuan policisë (12 raste), vetëm 2 raste iu drejtuan Komisionerit për Mbrojtjen nga Diskriminimi, 1 rast iu drejtua Avokatit të Popullit dhe 1 rast Prokurorisë.

Nëse po, në cilin/at nga organet/subjektet e mëposhtme e keni raportuar rastin (mund të përzgjidhni më tepër se një alternativë)?

42 responses

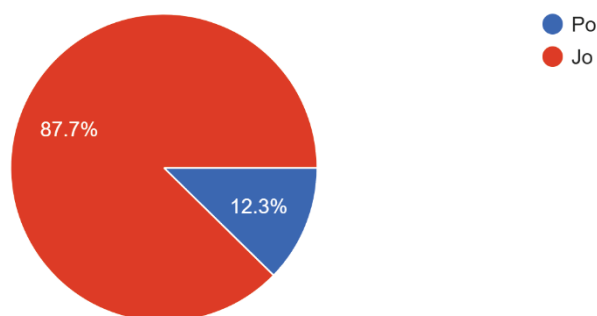
Rezultatet për ata që zgjedhën të raportojnë rastin e tyre ishin kryesisht zhgënjyese, pasi vetëm 2 raste morën një zgjidhje përfundimtare, 5 patën vetëm përparime të pjesshëm, ndërsa pjesa tjetër nuk mori asnjë përgjigje ose nuk ka asnjë informacion mbi ecurinë e çështjes.

Duke e lidhur këtë tablo me faktin se 88% e të anketuarve raportojnë se nuk i besojnë forcave të rendit, mbetemi brenda një cikli vicioz ku mungesa e besimit

çon në mosraportim, çka sjell mosndëshkueshmërinë e autorëve, fakt që si përfundim e përforcon edhe një herë mosbesimin e personave LGBTI+ në institucionet e rendit dhe drejtësisë.

A besoni në Institucionet e rendit në Shqipëri?

195 responses

Si përfundim, nga të dhënat e pyetësorit rezulton se diskriminimi dhe dhuna mbeten një realitet i shpeshtë për personat LGBTI+, që përfshin thuajse çdo fushë të jetës. Sistemet që duhet të mbrojnë viktimat e këtyre incidenteve (familja, komuniteti, policia, sistemi i drejtësisë) shpesh dështojnë në këtë mbrojtje, fakt ky që kontribuon në krijimin e një klime ku individët LGBTI+ duhet të jenë vazhdimisht vigjilentë dhe alertë. Siç tregojnë nevojat e raportuara për ndihmë psikologjike, kjo situatë urgjence rezulton në pasoja thelbësore për mirëqenien fizike, psikologjike dhe emocionale të personave LGBTI+.

Nevojat Kryesore të Individëve LGBTI+ për Shërbime

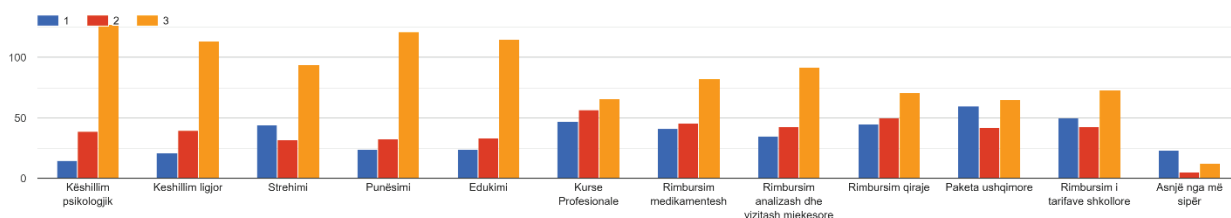
Një nga objektivat kryesore të këtij pyetësori ishte të identifikonte se cilat shërbime mbështetëse të ofruara nga Aleanca LGBTI+ për individët LGBTI+ në Shqipëri mbeten më të nevojshme, për të ndihmuar në adresimin më të mirë të këtyre nevojave mes lobimit institucional dhe shpërndarjes së burimeve. Të anketuarit u ftuan të vlerësonin një listë shërbimesh në një shkallë nga 1 (“më pak e nevojshme”) deri në 3 (“shumë e nevojshme”). Këto shërbime përfshinin këshillimin psikologjik, ndihmën ligjore, asistencën për strehim, punësim, arsimim, kurset profesionale, rimbursimin e kostove mjekësore, rimbursimin e

qirasë, ndihmën ushqimore dhe rimbursimin e tarifave shkollore. Rezultatet e pyetësorit tregojnë një hierarki të qartë mes nevojave prioritare të të anketuarve, si vijon:

Nevojat prioritare për shërbime (përqindja e atyre që i vlerësojnë si “shumë të nevojshme”):

- Këshillimi psikologjik dhe mbështetja për punësim ishin në krye të listës së nevojave, të dyja të vlerësuara si “shumë të nevojshme” nga rreth 70% e të anketuarve, pasuar nga nevoja për ndihmë dhe këshillim ligjor, që u vlerësua si “shumë e nevojshme” nga rreth 65% e të anketuarve;
- Më shumë se gjysma e të anketuarve, afro 51%, vlerësuan gjithashtu si shumë të nevojshme shërbimet që lidhen me strehimin dhe rimbursimin e vizitave mjekësore.
- Rreth 39% e të anketuarve vlerësuan si shumë të nevojshme kurset profesionale dhe ndihmën ushqimore.

Cilat prej shërbimeve të mëposhtme janë më të rëndësishme për ju? (1- më pak e nevojshme; 2- mesatarisht e nevojshme; 3- shumë e nevojshme)

Këshillimi psikologjik

Shërbimi më i domosdoshëm sipas të anketuarve ishte këshillimi psikologjik, ku 70% e tyre e vlerësuan si shumë të nevojshëm. Duke marrë parasysh nivelet e larta të stresit, traumës dhe “stresit të pakicës” që përjeton komuniteti LGBTI+, kjo shifër nuk është befasuese. Qasja në këshillim psikologjik miqësor dhe të ndjeshëm ndaj çështjeve LGBTI+ mbetet vendimtare për përballimin e refuzimit nga familja, diskriminimit dhe luftës së brendshme me depresionin dhe ankthin. Kjo gjetje ravijëzon gjithashtu se shërbimet publike mbi shëndetin mendor në Shqipëri mbeten të kufizuara dhe shpesh nuk janë përfshirëse dhe të trajnuara ndaj çështjeve LGBTI+, ndërkohë që terapitë private janë të kushtueshme. Organizatat e shoqërisë civile, si Aleanca LGBTI dhe STREHA ofrojnë këshillim psikologjik, por me kapacitete të kufizuara, prandaj kjo gjetje shërben njëherazi

si thirrje për më shumë financim publik dhe mbështetje të dedikuar për shëndetin mendor të personave LGBTI+ nga sistemi publik.

Mbështetja për punësim

Në vend të dytë, renditur si një shërbim shumë i nevojshëm, vjen mbështetja për punësim (68%), që përfshin orientim profesional, programe për përfshirje në vendin e punës, ndihmë për gjetjen e një pune dhe mbështetje për nismat e vetëpunësimit. Kijonevojë prioritare e identifikuar nga pyetësi përputhet me gjetjet e mëparshme mbi vështirësitë e shumta që komuniteti përjeton në tregun e punës. Për shumë persona LGBTI+, një mundësi për punësim të sigurt e të qëndrueshëm është e lidhur drejtpërdrejt me pavarësinë ekonomike dhe aftësinë për të ndërtuar një jetesë më të sigurt.

Këshillimi ligjor

Këshillimi ligjor rezulton një ndër shërbimet më të kërkuara, ku 65% e të anketuarve e vlerësojnë si “shumë të nevojshëm”. Shumë persona LGBTI+ përballen me sfida ligjore si raste diskriminimi, ndryshim të dokumenteve, kallëzime për krime urrejtjeje, apo ndihmë në procedura emigrimi/kërkesa azili. Një shërbim i dedikuar për ndihmë ligjore mbetet kyç për fuqizimin e personave LGBTI+.

Nevoja të tjera prioritare për shërbime

- Strehimi i përkohshëm / ndihma për strehim u vlerësojnë si shumë të nevojshme nga 55% e të anketuarve, duke reflektuar sfidat e vazhdueshme të komunitetit në qasjen në strehim të sigurt.
- Rimbursimi i vizitave mjekësore (54%) dhe rimbursimi i barnave (48.5%) nënvizojnë sërish vështirësitë ekonomike por dhe vështirësitë e aksesit në kujdesin shëndetësor publik për personat LGBTI+, veçanërisht për personat transgjinerë.
- Rimbursimi i tarifave të shkollimit (44%) dhe rimbursimi i qirasë (43%) identifikohen gjithashtu si nevoja të rëndësishme të individëve LGBTI+, veçanërisht në radhët e atyre që janë larguar/dëbuar nga familja për shkak të statusit të tyre LGBTI+ duke humbur çdo mbështetje të jashtme ekonomike.

- Kurset profesionale dhe ndihma ushqimore u vlerësuan si shumë të nevojshme nga rreth 39% e të anketuarve. Megjithëse renditen si llojet e ndihmës më pak prioritare për nga përbindja e të anketuarve, këto shërbime mbeten thelbësore, veçanërisht për atë pjesë të personave LGBTI+ që janë në situatë papunësie dhe/ose në kushte ekonomike shumë të vështira.

Përfundim

Pothuajse të gjithë të anketuarit vlerësuan të paktën një shërbim si “shumë të nevojshëm”, çka tregon rëndësinë që kanë këto forma mbështetjeje për personat LGBTI+ në Shqipëri.

Përmbledhtazi, shërbimet më prioritare të identifikuar sipas radhës janë:

- Këshillimi psikologjik
- Mbështetja për punësim
- Këshillimi ligjor
- Strehimi

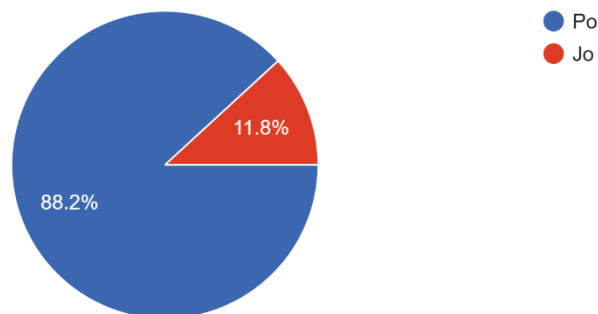
Siç vihet re nga karakteri i tyre, këto shërbime nuk lidhen vetëm me ndihmën emergjente. Ato kanë të bëjnë me krijimin e stabilitetit emocional, ekonomik, sigurinë ligjore dhe mirëqenien e përgjithshme të individëve, duke shërbyer si forma të drejtpërdrejta suporti për fuqizimin e individëve LGBTI+. Këto gjetje nënvizojnë dhe hedhin dritë mbi nevojat prioritare të personave LGBTI+ për të ndërtuar jetë të qëndrueshme dhe të dinjitetshme mes dëshirës dhe nevojës për akses në arsimim, punë, shëndet të mirë, strehë të sigurt, drejtësi dhe njohje ligjore, prandaj këto prioritete duhet të vijojnë të udhëheqin punën advokuese të shoqërisë civile, politikave publike dhe programet e mbështetjes së komunitetit LGBTI+ në vijim.

Largimi nga Vendi dhe Synimi për të Migruar

Një nga gjetjet më shqetësuese të këtij pyetësi është niveli i dëshirës së individëve LGBTI+ në Shqipëri për të lënë vendin, gjatë vitit të fundit. Kur u pyetën: “A e ke menduar ndonjëherë seriozisht largimin nga vendi gjatë vitit të fundit?”, 88.2% e të anketuarve u përgjigjën “Po”.

A keni menduar në ndonjë moment me seriozitet largimin nga vendi?

195 responses

Konkretisht, 172 nga 195 pjesëmarrës në pyetësor e kanë konsideruar emigrimin si një opsion real gjatë vitit të fundit. Kjo përqindje është shumë më e lartë se ajo në popullatën e përgjithshme shqiptare (e cila është gjithsesi e lartë, veçanërisht mes të rinjve) dhe përfaqëson përqindjen më të lartë të dëshirës për t`u larguar nga shqipëria mes personave LGBTI+ gjatë 5 viteve të fundit, çka dëshmon për një zhgënjim të thellë dhe mungesë shprese mes personave LGBTI+ lidhur me të ardhmen e tyre në Shqipëri.

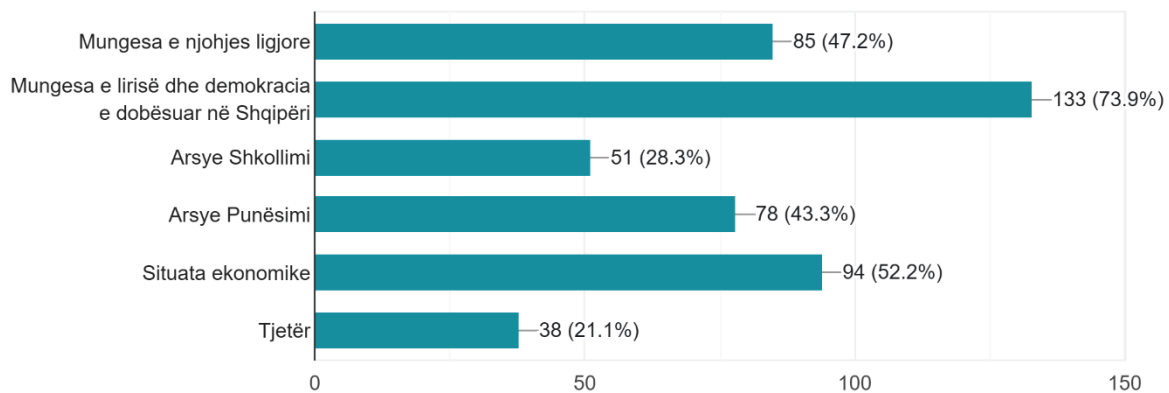
Për të kuptuar më mirë këtë tendencë, është e rëndësishme të fokusohemi te shkaqet kryesore që i shtynë personat LGBTI+ drejt dëshirës dhe synimit për të lënë Shqipërinë. Në këtë linjë, të gjithë ata që u përgjigjën se e kishin konsideruar seriozisht largimin nga vendi gjatë vitit të fundit u pyetën mbi arsyet që i shtynë për të menduar largimin. Rezultatet tregojnë se motivet kryesore nuk janë thjesht ekonomike, por përfshijnë faktorë politikë dhe socialë të lidhur drejtpërdrejt me përvojën dhe statusin e tyre LGBTI+:

Ndër ata që kanë menduar seriozisht largimin (88% e të gjithë të anketuarve), arsyet më të përmendura ishin:

- Mungesa e lirisë dhe demokracia e dobësuar në Shqipëri (74%)
- Situata ekonomike (52%)
- Mungesa e njohjes ligjore të të drejtave LGBTI+ (47%)
- Mundësitë e pakta për punësim (43%)
- Arsye shkollimi (28%)
- Të tjera (21%) që përfshijnë arsye personale, bashkime familjare, nevoja mjekësore (sidomos për personat transgjinjorë), etj.

Nëse po, arsyet tuaja janë: (zgjidhni të gjitha opsionet e vërteta)

180 responses

Këto të dhëna në vetvete tregojnë për një krizë të thellë besimi të qytetarëve LGBTI+ ndaj institucioneve, politikave publike dhe shoqërisë në përgjithësi. Arsyeja më e përmendur si shkak kryesor që motivon synimin për t`u larguar nga vendi është mungesa e lirisë dhe përfshirjes demokratike (74%), çka tregon zhgënjimin e thellë ndaj sistemit politik dhe përjashtimin e vazhdueshëm të zërave të pakicave nga demokracia aktuale në Shqipëri. Për shumë persona LGBTI+, mungesa e sigurisë, mbrojtjes ligjore dhe përfaqësimit institucional e kthen Shqipërinë në një mjedis ku ndihen të huaj dhe ku jetesa me dinjitet bëhet pothuajse e pamundur. Kjo gjetje përforcohet nga fakti se vetëm 12% e të anketuarve shprehen se kanë besim tek institucionet ligjzbatuese në një realitet ku 85% e viktimave të diskriminimit nuk e kanë raportuar ngjarjen.

Përveç përjashtimit politik dhe shoqëror, situata ekonomike dhe mungesa e njohjes ligjore për komunitetin LGBTI+ janë shkaqe kryesore që i shtyjnë personat LGBTI+ drejt largimit nga vendi. Pamundësia për të krijuar një familje

të mbrojtur ligjërisht, për të përditësuar dokumentet personale të identifikimit për personat transgjnore si dhe mundësitë për të ndërtuar një jetë të barabartë me pjesën tjetër të shoqërisë, shtyn shumë individë LGBTI+ të shohin migrimin si e vetmja rrugë.

Në këto kushte, Shqipëria rrezikon të humbasë një pjesë thelbësore të qytetarëve LGBTI+, të cilët nëse do të ishin trajtuar në mënyrë të drejtë dhe të barabartë nga shteti shqiptar do të mund të ndërtonin jetët e tyre në Shqipëri dhe të kontribuonin në zhvillimin social dhe ekonomik të vendit.

Mesazhi është i qartë: “Shqipëria po i humbet të rinjtë LGBTI+ sepse nuk ndihen të mbrojtur, të sigurt, të barabartë dhe të përfaqësuar denjësisht.

Për ta kontrolluar e ndalur këtë prirje për largim mes qytetarëve LGBTI+, reformat e thella sistemike vijnë të mbeten nevojë imediate. Njohja ligjore e çifteve të të njëjtit seks, njohja ligjore e gjinisë për personat transgjnorë, forcimi i mbrojtjes kundër diskriminimit dhe krimeve të urrejtjes, mbështetja konkrete për punësim, arsim, strehim dhe shërbime psikologjike për personat LGBTI+, si dhe krijimi i një klime institucionale gjithëpërfshirëse mbeten thelbësore.

Përmbledhje Krahasimore: Të Dhënat e Pyetësorit Vjetor 2024-2025 Përballë Gjetjeve të Periudhës 2020-2024

Gjatë pesë viteve të fundit, përparimi i Shqipërisë në drejtim të të drejtave të personave LGBTI+ ka qenë i kufizuar dhe jo i qëndrueshëm. Ky përfundim bazohet në të dhënat që do të pasqyrohen në vijim të këtij seksioni, i cili krahason të dhënat e pyetësorit të vitit 2024-2025 me prirjet e vërejtura përgjatë periudhës 2020-2024, për të evidentuar fushat ku ka pasur zhvillime pozitive, regres apo pandryshueshmëri në lidhje me situatën e komuniteteve LGBTI+.

Njohja Ligjore e Personave LGBTI+

- 2020-2024: Pavarësisht advokimit të vazhdueshëm, nuk u miratua asnjë ligj për njohjen ligjore të çifteve të të njëjtit seks dhe as për njohjen ligjore të identitetit gjinor për personat transgjjinorë.
- 2024-2025: Nuk ka pasur asnjë reformë ligjore në drejtim të njohjes ligjore të çifteve të të njëjtit seks dhe personave transgjjinorë. Filluan dy procese litigimi strategjik në lidhje me këto çështje.
- Statusi: Situatë e pandryshueshme.
- Statistikë: 74% e të anketuarve përmendin mungesën e njohjes ligjore si arsye për të emigruar (nga 68% në 2020).

Shëndetësia

- 2020-2024: Raportime të vazhdueshme për diskriminim; mungesë shërbimesh gjithëpërfshirëse; mungesë kujdesi specifik për personat transgjjinorë.
- 2024-2025: U punua mbi një protokoll për trajtimin hormonal të personave transgjjinorë, I cili vijon të mbetet i pamiruar; 25% e personave të anketuar LGBTI+ shmangën vizitat e nevojshme të shëndetit seksual dhe riprodhues nga frika e diskriminimit dhe 14% e atyre që aksesuan systemin shëndetësor u përballën me diskriminim.
- Statusi: Progres simbolik.
- Statistikë: 90% e personave transgjjinorë të anketuar nuk kanë mundur të kenë asnjë lloj konsulte mjekësore me një mjek vendas në lidhje me kujdesin afirmues gjinor.

Arsimi

- 2020-2024: Raportime për bullizëm, mungesë informacioni nga mësuesit dhe stafi drejtues dhe përjashtim i çështjeve LGBTI+ nga kurrikulat edukese.
- 2024-2025: 73% e të anketuarve e konsiderojnë ambientin shkollor në shqipëri si të pasigurt për personat LGBTI+; 63% mendojnë se stafi edukues nuk është i informuar mbi çështjet LGBTI+, njësoj si në vitet e mëparshme.
- Statusi: Pandryshueshmëri.
- Statistikë: 25% e të anketuarve raportojnë vështirësi për të ndjekur shkollën për shkak të orientimit të tyre seksual dhe identitetit gjinor.

Punësimi

- 2020-2024: Papunësi e lartë mes personave LGBTI+, raste të shpeshta punësimi informal dhe diskriminim në vendin e punës.
- 2024-2025: 47% janë të punësuar informalisht, 30% janë të papunë; 27% kanë përjetuar ngacmim në vendin e punës.
- Statusi: Asnjë përmirësim në përfshirjen në tregun e punës.
- Statistikë: 76% e të punësuarve formalë dhe informalë janë ndjerë të pasigurt në vendin e punës; 88% nuk kanë dalë asnjëherë hapur si LGBTI+ në vendin e punës nga frika e pasojave negative.

Strehimi

- 2020-2024: Orientimi seksual dhe identiteti gjinor u njohën si kritere në ligjin për strehimin, por zbatimi i ligjit nuk ishte konsistent dhe i mjaftueshëm; probleme me konfidencialitetin të lidhura me sistemin e pikëzimit.
- 2024-2025: 17% raportuan diskriminim gjatë marrjes me qira të një banese; vetëm 4% përfituan nga programe publike strehimi. Rastet e ndjekjes nga banesa dhe përfundimit pa paralajmërim të marrëdhënieve të qirasë për shkak të statusit LGBTI+ janë në rritje.
- Statusi: Pandryshueshmëri.
- Statistikë: 50% e atyre që kërkuan një banesë me qira gjatë vitit të fundit u shprehën se u diskriminuan nga qiradhënësit.

Diskriminimi dhe Dhuna

- 2020-2024: Nivele të larta dhune dhe ngacmimi; raportim i ulët për shkak të mosbesimit ndaj institucioneve.
- 2024-2025: Asnjë përmirësim. 42% përjetuan dhunë/diskriminim për shkak të statusit LGBTI+ dhe 88% u shrehën se nuk i besojnë policies dhe organeve të rendit. Rritje e gjuhës së urrejtjes si pasojë e forcimit të lëvizjeve anti-LGBTI+.
- Statusi: Përkeqësim i situatës së gjuhës së urrejtjes si pasojë e forcimit të lëvizjeve anti-LGBTI+.
- Statistikë: 85% e viktimave të dhunës/diskriminimit në lidhje me statusin LGBTI+ nuk e raportuan institucionalisht incidentin e tyre.

Emigrimi

- 2020-2024: Rreth 65% kishin menduar seriozisht të largoheshin nga vendi.
- 2024-2025: Kjo shifër është rritur në 88%, duke reflektuar një zhgënjim të thelluar.
- Statusi: Regres i theksuar.
- Statistikë: Mungesa e njohjes ligjore, demokracia e dobësuar, diskriminimi dhe përjashtimi ekonomik janë shtytësit kryesorë për largimin e personave LGBTI+ nga vendi.

Nevojat për Shërbime

- 2020-2024: Kërkesë e qëndrueshme për mbështetje psikologjike, ligjore dhe për strehim.
- 2024-2025: Nuk ka ndryshim në përparësi. Afro 70% kanë nevojë për këshillim psikologjik dhe strehim; 65% për ndihmë ligjore. Shërbimet publike mbeten të kufizuara; OJF-të mbulojnë shumicën e nevojave.
- Statusi: Nevoja të pazgjdhura dhe të qëndrueshme/Pandryshueshmëri.
- Statistikë: Më shumë se gjysma e të anketuarve kërkojnë gjithashtu ndihmë për arsim, strehim dhe rimbursim të shpenzimeve mjekësore.

Tabela përmbledhëse e gjetjeve kryesore krahasimore mes vitit 2024-2025 dhe periudhës 2020-2024:

Indikatori	2020-2024 (%)	2024-2025 (%)	Ndryshimi
Shqetësimi i personave LGBTI+ në lidhje me njohjen ligjore të bashkimeve të të njëjtit seks dhe identitetit gjinor	68	74	+6
Diskriminimi në Sistemin Shëndetësor	22	26.9	+4.9
Diskriminimi në Punësim	30	32	+2
Pasiguria në lidhje me strehimin	42	48.7	+6.7
Synimi për t`u larguar nga Shqipëria	65	82.2	+17.2
Bullizmi në shkollë	51	52.4	+1.4

Përmbledhje:

Kjo analizë krahasuese konfirmon se në vend të progresit të synuar dhe shpresuar, shumë prej sfidave për komunitetin LGBTI+ mbeten prezente dhe janë thelluar. Në mungesë të mbrojtjes ligjore, ndryshimeve të synuara në politika dhe përgjigjes efektive nga institucionet ndaj rasteve të dhunës, diskriminimit dhe krimeve të urrejtjes, individët LGBTI+ në Shqipëri vazhdojnë të përballen me përjashtim, dhunë, vështirësi ekonomike dhe presion sistemik për t`u larguar nga vendi.

Në mënyrë të veçantë, mungesa e njohjes ligjore, diskriminimi i vazhdueshëm në shëndetësi, punësim dhe strehim, si dhe rritja e gjuhës së urrejtjes, vijnë të përbëjnë kërcënime të drejtpërdrejta për mirëqenien e personave LGBTI+ në vend.

Përfundime dhe Rekomandime

Të dhënat e pyetësorit të vitit 2024 mbi situatatën e personave LGBTI+ në Shqipëri në fushat më thelbësore të jetës, ofrojnë një panoramë më të qartë të një komuniteti që vijon të përballlet me probleme të thella sistemike, si dhuna,

diskriminimi, mungesa e njohjes ligjore dhe mungesa e mbështetjes institucionale.

Në fusha si shëndetësia, arsimi, punësimi dhe strehimi, personat LGBTI+ vijojnë të raportojnë sfida të vazhdueshme që minojnë sigurinë dhe mirëqenien e tyre të përgjithshme. Siç reflektohet nga analiza e të dhënave pasqyruar në këtë raport përmbledhës, shumë individë LGBTI+ vijojnë të përballen me diskriminim nga profesionistë të shëndetit, të ndihen të pasigurt në shkolla dhe vende pune, dhe të hasin në paragjykime në sigurimin e strehimit. Sistemet aktuale të mbështetjes janë të pamjaftueshme, pasi besimi institucional mbetet tejet i ulët dhe vetëm një pakicë personash LGBTI+ përfiton nga programet publike të mbështetjes. Si pasojë, shumica dërrmuese e komunitetit LGBTI+ aktualisht po synon të ndërtojë një jetë me dinjitet jashtë vendit, jo vetëm për arsye ekonomike, por për të jetuar me dinjitet, në liri dhe baraza të plotë, në realitete ku njohja e të drejtave të tyre themelore si qenie njerëzore nuk është çështje për debat.

Nga ana tjetër, të dhënat e pyetësorit objekt i kësaj analize interpretuese identifikuan nevojat më urgjente dhe prioritare të personave LGBTI+ në kuadër të shërbimeve të ofruara. Ka një kërkesë të lartë të personave LGBTI+ për shërbime në sferën e mirëqenies psikologjike dhe emocionale, ndihmë ligjore, strehim të sigurt dhe më shumë mundësi për arsim dhe punësim. Këto nevoja përfshijnë fusha konkrete ku institucionet shtetërore, shoqëria civile dhe partnerët ndërkombëtarë duhet të kushtojnë më tepër vëmendje dhe burime.

Është e rëndësishme të theksohet se Shqipëria ka bërë disa përparime në kuadër të adresimit të çështjeve LGBTI, ndër të cilat përmendim kuadrin ligjor për mbrojtjen nga diskriminimi dhe Planin Kombëtar të Veprimit për personat LGBTI+, megjithatë zbatimi i këtyre instrumenteve lë shumë për të dëshiruar.

Nga perspektiva e advokimit, gjetjet e këtij raporti janë thelbësore. Ato ofrojnë një bazë të dhënash sasiore dhe statistikash për kërkesat që prej kohësh janë ngritur nga organizatat LGBTI+ në mënyrë cilësore, shifra që i japin peshë konkrete kërkesave për ndryshime politike, ligjore dhe shpërndarje efektive të burimeve. Gjithashtu, këto të dhëna mund të përdoren për të matur përparimin në vitet që vijnë (nëse pyetësi përsëritet, mund të vlerësojmë nëse përqindjet janë përmirësuar, përkeqësuar apo kanë mbetur të pandryshuara pas ndërhyrjeve specifike).

Në përmbyllje, ky raport shërben si një dëshmi se edhe pse personat LGBTI+ në Shqipëri vijojnë të jenë të marginalizuar, ata nuk janë të padukshëm.

Të dhënat e përmbledhura në këtë raport dëshmojnë sfidat, nevojat dhe shpresat e komuniteteve LGBTI+, të cilat përmbledhen në një listë të detajuar rekomandimesh, si vijon:

REKOMANDIME PËR PËRMIRËSIMIN E SITUATËS SË PERSONAVE LGBTI+ NË SHQIPËRI (2024-2025)

Korniza Ligjore, Diskriminimi dhe Krimet e Urrejtjes

Të konsiderohet amendimi i Kushtetutës Shqiptare për të përfshirë mbrojtje më të qarta për orientimin seksual, identitetin gjinor dhe karakteristikat gjinore.

Të miratohet korniza ligjore për njohjen ligjore të identitetit gjinor mbi bazën e vetëidentifikimit, pa kërkesa të shtuara mjekësore dhe administrative për personat transgjjinorë.

Të miratohet korniza ligjore për njohjen e bashkëjetesës ligjore dhe martesës për çiftet e së njëjtës gjini.

Të garantohen të drejta të barabarta prindërimi për çiftet e të njëjtit seks, përfshirë aksesin në adoptim dhe riprodhim të asistuar.

Të përmirësohet parashikimi aktual mbi nxitjen e urrejtjes, sipas nenit 265 të Kodit Penal dhe të miratohet legjislacion specifik për krimet dhe gjuhën e urrejtjes me bazë orientimin seksual dhe identitetin gjinor, dhe të garantohet ndjekje penale efektive.

Zbatimi i Planit Kombëtar të Veprimit për Personat LGBTI+ 2021-2027

Të sigurohet zbatim rigoroz i Planit Kombëtar të Veprimit për Personat LGBTI+ përmes alokimit të burimeve të posaçme financiare dhe njerëzore.

Të krijohen mekanizma të qartë monitorimi dhe llogaridhënieje që përfshijnë shoqërinë civile dhe përfaqësues të komunitetit LGBTI+.

Të rishikohet dhe përditësohet periodikisht Plani në bazë të evidencave të reja, monitorimeve dhe rekomandimeve nga aktorët relevantë.

Të promovohet transparenca dhe përfshirja publike në zbatimin e Planit, përmes fushatave informuese dhe takimeve të hapura.

Arsimi

Të përfshihet edukimi seksual gjithëpërfshirës dhe çështjet e ndryshme që lidhen me orientimin seksual dhe identitetin gjinor në kurrikulën kombëtare.

Të implementohen trajnime të detyrueshme për mësuesit dhe stafin shkollor mbi çështjet LGBTI+.

Të zbatohen politika të rrepta kundër bullizmit në çdo institucion arsimor me komponentë të qartë për mbrojtjen e nxënësve LGBTI+.

Shëndetësia

Të miratohet protokoll kombëtar për trajtimin hormonal të personave transgjinorë.

Të ndalohen me ligj (protokoll nuk është i mjaftueshëm) ndërhyrjet jo të domosdoshme dhe jo-konsensuale mbi fëmijët interseks dhe të garantohet autonomia e tyre trupore.

Të trajnohen vazhdimisht dhe në mënyrë detyruese profesionistët e shëndetësisë për të ofruar kujdes gjithëpërfshirës dhe pa paragjykim për personat LGBTI+.

Strehimi

Të zbatohet në praktikë ligji për strehimin social që përfshin si kritere orientimin seksual dhe identitetin gjinor.

Të garantohen masa konfidencialiteti gjatë aplikimit për strehim dhe të adresohet diskriminimi gjatë procesit të aplikimit nga autoritetet vendore.

Të mbështetet zgjerimi i qendrave të strehimit emergjent dhe të ndërtohet një sistem strehimi afatgjatë për të rinjtë LGBTI+ në rrezik.

Punësimi

Të forcohen mekanizmat e inspektimit dhe ndëshkimit të diskriminimit në vendin e punës mbi bazat e orientimit seksual dhe identitetit gjinor.

Të promovohen politika të punësimit që garantojnë diversitet, gjithëpërfshirje dhe barazi.

Të mbështeten programet e praktikave profesionale dhe zhvillimit të sipërmarrjeve queer për të rinjtë LGBTI+.

Alliance Against Discrimination of LGBTI

May 2025

Albania's LGBTI+ Communities in Focus

Insights from the 2024 Survey and Trends Since 2020

Author: LL.M Dea Nini

erim
Equal Rights
Independent
Media

**GLOBAL FUND FOR
WOMEN**

**EQUALITY
FUND**

This report is prepared independently by the authors.
The content and opinions do not necessarily represent the official viewpoints
of the donors or other mentioned institutions.

Table of Contents

- 1 Introduction
- 2 Access to Healthcare for LGBTI+ Individuals
- 3 Legal Recognition of LGBTI+ Persons and Institutional Access
- 4 Education and Access to the School System
- 5 Employment
- 6 Housing
- 7 Discrimination and Violence Based on LGBTI+ Status
- 8 Key Service Needs Among LGBTI+ Individuals
- 9 Leaving the Country and Migration Intentions
- 10 Comparative Overview: 2024-2025 Annual Survey vs. 2020-2024 Trends
- 11 Conclusions and Recommendations

Introduction

In 2024, Aleanca LGBTI conducted a nationwide questionnaire involving 195 self-identified LGBTI+ individuals across 12 cities in Albania. The aim was to assess their overall situation, most pressing needs, and access to guaranteed rights and services. Respondents ranged in age from 14 to over 50 years, with an average age of around 29, and the majority under 30. The survey included a broad diversity of sexual orientations, gender identities, and sex characteristics: 37.5% identified as gay men, 19% as lesbian women, 26.5% as bisexual individuals, 8% as transgender, and 4% as non-binary. A small percentage, 0.5% identified as intersex, while another 4.5% chose other diverse identities not specifically listed in the questionnaire.

While the sample was geographically inclusive, a considerable portion (60%) of respondents resided in the Tirana region, reflecting the urban concentration of Albania's LGBTI+ population. Notably, only 25% of respondents reported having accessed services or visited the Aleanca LGBTI community center or other organizations working with LGBTI+ communities, suggesting that a significant share of the community remains disconnected from formal support networks and structured advocacy spaces.

Objectives and Methodology

This report aims to:

- Document the current realities and challenges faced by LGBTI+ people in Albania, based on first-hand data collected for the 2024-2025 period;

- Analyze the structural and social inequalities faced by LGBTI+ individuals in key aspects of daily life such as healthcare, legal recognition, education, employment, housing, safety, and access to services;

- Compare the 2024-2025 data with findings from the previous four-year period (2020-2024), to identify trends of progress, stagnation, or regression in access to rights, legal recognition, and inclusive services for LGBTI+ persons.

The questionnaire included both closed- and open-ended questions, enabling a combination of quantitative data collection and qualitative interpretation. Data was gathered through an online survey as well as through direct outreach in community spaces, ensuring the inclusion of voices often excluded from formal consultation processes.

Structure and Analytical Approach

The report presents a thematic breakdown of findings across eight key areas: healthcare, legal recognition, education, employment, housing, discrimination and violence, service needs, and migration intentions. Each section provides a statistical overview supported by narrative interpretation, referencing both national legal frameworks and Albania's international human rights obligations on LGBTI+ issues. Furthermore, each section includes a comparative analysis between the 2024-2025 data and the 2020-2024 period to evaluate whether the situation for LGBTI+ individuals has improved, worsened, or remained unchanged over the last year in relation to the previous four years.

Access to Healthcare for LGBTI+ Individuals

LGBTI+ respondents in the 2024-2025 survey reported significant challenges in accessing inclusive healthcare. Nearly two-thirds (68%) had sought medical services at least once in the past year. Among them, around 14% experienced discrimination by healthcare personnel due to their LGBTI+ status, a concerning figure given that healthcare environments should be safe for all. This result underscores the limited access that LGBTI+ individuals have to primary and sexual healthcare in Albania, an issue also highlighted in numerous advocacy reports during the 2020-2024 period. Of those who faced discrimination, 59% reported that it came from family doctors or hospital staff, while 41% said the mistreatment came from nurses or even other patients. These figures reveal that prejudice and discriminatory behavior against LGBTI+ people persist at multiple levels within the healthcare system.

A particularly alarming finding is the avoidance of needed medical care due to fear of stigma and discrimination. While 29% reported having attended sexual or reproductive health check-ups in the past year, nearly one-quarter (25%) said

they had avoided such care even though they felt it was necessary. This option, “I avoided sexual and reproductive health services even though I felt I needed them”, was selected by 1 in 4 respondents. This highlights a group of LGBTI+ individuals potentially at risk of untreated health conditions because they do not feel safe accessing gynecological, urological, or sexual health services. The avoidance of essential check-ups due to fear of judgment or mistreatment is a clear indicator of how stigma creates real barriers to care.

Access to specialized healthcare for transgender and non-binary individuals remains extremely limited. Of the 24 respondents who identified as transgender or non-binary, only 2 were able to consult a local doctor about hormone therapy or other gender-affirming medical interventions in the past year. The remaining 90%+ reported no such access, reflecting the continued failure of Albania’s healthcare system to address the specific health needs of transgender people. Although Albania has recently drafted a medical protocol for hormonal treatment of transgender individuals, it has not yet been formally approved, and therefore remains unimplemented. The sole intersex respondent reported having undergone unnecessary and non-consensual medical interventions during childhood, once again raising concern about harmful medical practices on intersex children in the absence of regulation and informed consent standards.

Access to healthcare for lesbian and bisexual women is also marked by exclusion and avoidance. Among those who identified as lesbian or bisexual women, only 19% reported having visited a gynecologist or reproductive health specialist in the past year, while over 28% intentionally avoided such visits despite feeling they needed them. These figures suggest that persistent stigma and lack of trust in doctors continue to drive many women in the LGBTI+ community away from essential care. Notably, only one in four lesbian/bisexual women who wished to become parents said they would consider using fertility services (such as IVF) within Albania. When asked about their family planning intentions, 27% said they would undergo in-vitro fertilization domestically, but the majority (55%) said no, and 17% said they would prefer adoption. This reluctance to use IVF services in Albania likely reflects a lack of confidence in the system’s ability to treat lesbian couples (or single women) with dignity, as well as the absence of legal provisions recognizing same-sex couples’ right to family formation.

Gay and bisexual men expressed strong interest in modern HIV prevention methods but revealed information gaps. Among male respondents identifying as gay or bisexual, 66% said they would be interested in using PrEP or PEP (pre- and post-exposure prophylaxis for HIV) if it were available in the country. However, 18% said they had no knowledge of these methods, and another 16% were not interested. The high level of interest suggests substantial demand for PrEP and PEP programs in Albania, while the information gaps indicate a need for expanded education and outreach. Awareness-raising efforts could help ensure that these preventive tools are accessible and widely understood.

Legal Recognition of LGBTI+ Persons and Institutional Access

Legal recognition of LGBTI+ rights in Albania remains extremely limited, as reflected in the 2024-2025 survey findings. The country still does not legally recognize same-sex unions, either civil partnerships or marriages, nor does it provide a procedure for legal gender recognition for transgender individuals. This absence of legal acknowledgement translates into a pervasive sense of exclusion and legal insecurity for LGBTI+ citizens. “Lack of legal recognition” was cited by nearly half (48%) of respondents as a primary reason for considering emigration (as further discussed in the Migration section). A significant majority of LGBTI+ respondents expressed that, without legal recognition of their relationships and identities, they feel like second-class citizens with denied rights that others enjoy, such as marriage, civil union, inheritance, adoption, parental rights, or even the basic right to have identity documents that reflect their gender identity.

Regarding awareness of legal guarantees, the survey data show that only 22% of respondents were aware that Albania has a National Action Plan for LGBTI+ persons. This suggests that the vast majority of LGBTI+ individuals are unaware of the state’s obligations and commitments under this framework. This alone highlights that both the 2016-2020 and 2021-2027 National Action Plans have not been sufficiently promoted or implemented. In fact, most of the plan’s measures remain unexecuted.

When it comes to the key state institutions tasked with protecting the human rights of LGBTI+ people, respondents expressed low levels of awareness and

trust. Only 36% said they were aware of the work or role of the Commissioner for Protection from Discrimination, while the rest did not know about this equality body. Meanwhile, 90% of all respondents stated that they had never reported an incident of discrimination or violence to the Commissioner, the Police, or the Ombudsman. The survey findings reveal deep distrust in Albania's law enforcement system: 88% of respondents reported that they do not trust law enforcement institutions. This high level of mistrust goes hand in hand with the low institutional reporting of violence and discrimination experienced by LGBTI+ individuals.

The European Commission's Progress Report on Albania emphasized that discrimination remains "widespread, particularly in access to healthcare, education, justice, employment, and housing," and noted that by 2023, 51% of LGBTI+ individuals in Albania felt discriminated against in at least one area of life³. This context reinforces that although legal guarantees do exist on paper to protect LGBTI+ individuals, their enforcement in practice remains weak.

The low number of reports made by victims in our survey mirrors official data showing that very few cases of hate crimes or discrimination involving LGBTI+ persons are addressed by law enforcement, independent institutions, or the justice system. According to our findings, only 16 individuals, just 11.6% of those who had experienced serious incidents in the past year, reported their case to a public authority. This means that only 1 in 11 serious incidents of violence or discrimination is formally reported. Of those who did report their case to the police or another institution, only 2 people (12.5%) received a final resolution. The majority received no follow-up, and many remain unaware of any developments regarding their case. This illustrates a cycle of impunity and disengagement that contributes to the community's broader sense of abandonment by institutions.

---

³ Link:

https://enlargement.ec.europa.eu/document/download/a8eec3f9-b2ec-4cb1-8748-9058854dbc68_en?filename=Albania%20Report%202024.pdf

Education and Access to the School System

The survey results continue to depict educational environments in Albania as challenging and often unwelcoming for LGBTI+ youth. Within the sample, around 54% of respondents had completed higher education (university), and 12% had pursued postgraduate studies. However, a large majority of those who had recently attended school reported frequent experiences of bias and exclusion due to their LGBTI+ status. An overwhelming 73% of respondents described Albanian schools as “unsafe” for marginalized groups, including LGBTI+ students. Only 4% considered schools to be safe, while the rest rated them as moderately safe or had no opinion. These figures are deeply concerning, as nearly three-quarters of LGBTI+ respondents perceive schools in Albania as unsafe due to real experiences with bullying, harassment, or exclusion.

Specific education-related questions in the survey shed further light on these experiences. Among respondents who are currently in school or have recently attended one, 25% reported having difficulty accessing or attending secondary or vocational school in the last year due to their sexual orientation, gender identity, or sex characteristics. Additionally, 46% stated they knew at least one other LGBTI+ individual who had faced educational barriers for the same reasons. These figures suggest that many LGBTI+ youth face obstacles within the school system and educational institutions. Notably, about 2% of respondents reported not completing compulsory education (8/9-year cycle), citing family rejection and bullying due to their LGBTI+ status as key reasons.

In terms of how schools handle bullying, discrimination, and violence, the survey indicates that most incidents remain unaddressed by school authorities. Only 15% of those who experienced harassment or discrimination at school in the past year said they reported the incident to school staff. A vast majority (85%) did not file any complaints. When asked why, students cited several alarming reasons, including fear of being discriminated against by school staff, fear of not being taken seriously, and fear that their confidentiality would not be respected. About 40% said they feared retaliation or mockery from school leadership, while 38% worried that they would be exposed as LGBTI+ within the

school environment. Additionally, 13 respondents said they were directly discouraged from reporting by teachers or school administrators.

These answers portray a school climate where LGBTI+ students feel it is safer to stay silent than to speak up. Many fear that reporting abuse could worsen their situation through retaliation, ridicule, or outing.

Another key concern raised in the 2024-2025 LGBTI Alliance survey relates to school curriculum content. Only 7% of respondents said that their school textbooks contained unbiased information about LGBTI+ issues. About 51% said their textbooks did not include any accurate or inclusive content on LGBTI+ topics or sexuality education, while the rest were unsure or unaware. This confirms that Albania's current curricula remain largely silent or even negative toward LGBTI+ topics, a finding echoed in several advocacy documents by the LGBTI Alliance⁴.

Regarding school staff, only 12% of respondents believed that teachers and school administrators were informed about LGBTI+ issues. In contrast, 71% said that staff lacked information entirely and, in some cases, even held openly discriminatory views.

The combination of a non-inclusive curriculum, underinformed (or prejudiced) teaching staff, and extremely low rates of incident reporting due to fear paints a picture of systemic exclusion. LGBTI+ students continue to feel unsafe, misunderstood, and marginalized within Albania's education system.

Employment

Employment remains a critical domain where LGBTI+ individuals in Albania continue to face deep-rooted challenges, ranging from general issues like job scarcity and economic insecurity to specific experiences of exclusion and discrimination based on sexual orientation, gender identity, or gender expression. According to the 2024-2025 annual survey, about 70% of respondents had been employed either formally or informally in the past year, while roughly 30% were unemployed at the time of the survey. Among those who

---

⁴ Link: <https://aleanalgbt.org/publication/albania-under-upr-aleanca-lgbti-and-ilga-worlds-joint-submission/>

were employed, 47% reported having a formal work contract, 44% were informally employed, and 9% were self-employed. These figures suggest that a significant portion of LGBTI+ individuals work in insecure conditions, which may increase their vulnerability to discrimination due to the lack of legal protection available to informal workers.

In terms of income, among those who disclosed their monthly earnings, about 48% earned more than 70,000 ALL per month, 36% had a mid-range income (40,000-70,000 ALL), and 16% earned below 40,000 ALL, less than the current national minimum wage in Albania.

One of the key findings in this section relates to the sense of safety and respect in the workplace. Among respondents who had worked in the past year (either formally or informally), only 23% reported feeling safe and respected at work. Another 47% said they felt “somewhat” safe or respected, while 30% said they did not feel safe or respected at all. These results show that nearly one in three employed LGBTI+ individuals viewed their workplace as unsafe. The reasons cited included hearing homophobic or transphobic jokes, being treated differently by employers or coworkers after suspicions about their identity, and experiencing direct harassment.

Based on good practices, a key factor that improves feelings of safety at work for LGBTI+ individuals is being able to come out in the workplace. However, the survey revealed that around 70% of employed respondents had never come out at work and actively concealed their sexual orientation or gender identity. Only 8 out of 195 respondents reported being out at work and all worked in the human rights sector, which is generally more inclusive. This shows that most LGBTI+ workers continue to hide a fundamental part of their identity in the workplace to avoid negative consequences. Respondents who remained closeted said this caused them stress and isolation, and hindered their ability to build professional networks or advance in their careers (e.g., avoiding personal questions or skipping social events). About 50% of those who had never come out at work said they feared job loss, especially given that many work without formal contracts and thus lack full legal protection.

A particularly troubling finding of the employment section is the high rate of workplace sexual harassment. About 27% of employed LGBTI+ respondents reported experiencing sexual harassment at least once in the past year by

supervisors, colleagues, or clients. This figure, more than one in four, clearly demonstrates the urgent need for better implementation of workplace sexual harassment policies to protect all workers, including those who are LGBTI+.

Housing

Stable and secure housing remains a fundamental need for LGBTI+ individuals in Albania. A significant portion of respondents in the 2024-2025 survey reported that they still relied on their families for housing: approximately 40% lived with their parents, and 13% with other relatives. In contrast, 24% lived alone, 14% lived with a partner, and around 6% lived with friends, meaning roughly 44% had more independent living arrangements. While living with family may provide shelter, for many LGBTI+ people, it is often a challenging experience. Of those living with parents or relatives, 59% stated they had chosen this option solely for economic reasons, highlighting the compromise between survival and the ability to live openly as an LGBTI+ person. This also underscores the instability of this form of housing should family relations deteriorate, particularly if someone comes out and is not accepted.

Regarding housing tenure, 42% of respondents were renting, 41% lived in housing owned by their family, and only 11% owned their own home. A small number (around 2%) were in precarious housing situations, such as shelters or short-term daily rentals. The dominance of renting and family-owned housing highlights how rare home ownership is among LGBTI+ people in Albania.

A particularly concerning finding was the existence of housing discrimination. About 17% of respondents reported facing difficulties in securing or maintaining a rental home in the past year due to their sexual orientation or gender identity. This means nearly 1 in 6 respondents encountered bias in the housing market. Given that not all respondents had sought rental housing in the past year, this percentage remains notably high. Many landlords reportedly refused to rent to same-sex couples or transgender individuals, and some tenants were evicted or harassed after their LGBTI+ status became known. Among those who experienced housing-related incidents, the most commonly reported issue (32%) was being evicted from a rental property. About 44% reported harassment from landlords or neighbours, while 19% said landlords made unannounced visits as a

form of pressure or control. Six respondents experienced direct violence from neighbours, and two were assaulted by their landlord in incidents linked to their sexual orientation or gender identity.

These figures suggest that LGBTI+ individuals who are identified or suspected by landlords as being non-heteronormative often face hostility ranging from microaggressions to outright eviction.

Another major challenge is the lack of access to housing assistance. Although Albania has social housing and rent subsidy programs for vulnerable groups, only 4% of respondents said they had benefited from any such program. Over 90% reported never receiving public housing support. As a result, most LGBTI+ people rely on private housing arrangements or family shelter, while state assistance in this area remains minimal.

Ultimately, housing insecurity among LGBTI+ people is closely tied to broader patterns of family rejection and societal discrimination.

Discrimination and Violence Based on LGBTI+ Status

Experiences of discrimination and violence motivated by non-heterosexual orientation and non-cisgender identity remain disturbingly common among LGBTI+ individuals in Albania. When asked whether they had personally experienced any incident of physical violence or discrimination due to their LGBTI+ status during the past year, 38.5% of respondents confirmed that they had. An additional 22.6% reported witnessing such an incident affecting another LGBTI+ person they knew. Only about 39% stated that they had neither experienced nor witnessed such an event over the past year. This means that approximately 61% of LGBTI+ respondents were directly affected or had firsthand exposure to violence or discrimination in the last 12 months, an alarming indicator.

Where do these incidents occur?

Survey data shows that public spaces and social media are the most common locations for violence and/or serious harassment. Of those who described the setting of the incident, the most frequent answers were “in a public space” (e.g.,

street, park) - 67 cases, and “on social media/online” - 65 cases. This indicates that street-based and online harassment are extremely widespread. Public space incidents included verbal and physical assaults by strangers, while online incidents included cyberbullying, threats, and forced outings on digital platforms.

Other common locations mentioned included schools or universities (47 cases), showing that educational settings remain hotspots for abuse (as also discussed in the education section); neighbourhoods (39 cases), and homes (27 cases), indicating domestic and community-based violence. A total of 31 incidents occurred in bars or restaurants, reflecting hostility even in leisure venues. Workplaces were cited in 28 cases, consistent with findings on employment-related harassment. Additionally, 16 incidents occurred in government institutions and 9 within police premises. The “Other” category (22 cases) included incidents during travel or at cultural events.

These results show that LGBTI+ people in Albania face violence and discrimination across all areas of life: on the street, at school, at home, online, at work, and even within public institutions and by authorities. In most cases, the perpetrators were unknown to the victims (84 cases). However, in others, the aggressors were neighbours or community members (36), friends (19), colleagues (17), family members (17), employers (10), or police/justice officials (10).

As noted earlier, only about 13% of victims formally reported the most recent incident. According to the survey, 122 people did not report their case to any institution, while only 16 chose to do so. Among those who reported, most turned to the police (12 cases), just 2 to the Commissioner for Protection from Discrimination, 1 to the Ombudsperson, and 1 to the Prosecutor.

The outcomes for those who reported were mostly disappointing. Only 2 of the 16 cases received a final resolution, while 5 saw partial progress. The remaining complainants either received no response or had no information about the outcome. This reflects a systemic failure to ensure and grant effective justice. Coupled with the finding that 88% of LGBTI+ respondents do not trust law enforcement, a vicious cycle becomes evident: lack of trust leads to underreporting, which in turn leads to impunity, ultimately reinforcing the original distrust.

In conclusion, the data shows that discrimination and violence remain frequent realities for LGBTI+ people in Albania, affecting nearly all aspects of life. The systems meant to protect victims, such as family, community, police, and judiciary, often fail them. As a result, LGBTI+ individuals are forced to remain in a state of constant vigilance. As reflected in the strong demand for psychological support, this environment of threat and instability has serious consequences for the physical, emotional, and mental well-being of the community.

Key Service Needs Among LGBTI+ Individuals

One of the main objectives of this survey was to identify which support services offered by Aleanca LGBTI+ remain most necessary for LGBTI+ individuals in Albania, in order to guide future advocacy and resource allocation. Respondents were asked to rate a list of services on a scale from 1 (“less needed”) to 3 (“very much needed”). These services included psychological counselling, legal aid, housing support, employment assistance, education support, vocational training, medical visit reimbursement, rent subsidies, food assistance, and school fee reimbursement. The results revealed a clear hierarchy of priority needs, as follows:

Top service needs (percentage who rated the service as “very needed”):

- Psychological counseling and employment support were rated “very much needed” by approximately 70% of respondents each.
- Legal counseling followed closely with around 65% identifying it as a high priority.
- Over half of respondents (around 51%) also rated housing assistance and medical visit cost reimbursement as “seriously needed.”
- Vocational training and food assistance were rated as “seriously needed” by 39% of respondents.

Psychological Counseling

The most frequently cited need was psychological counselling, with 70% of respondents marking it as “very much needed.” Given the high levels of stress, trauma, and minority stress experienced by the LGBTI+ community, this result is not surprising. Access to sensitive, LGBTI-friendly counselling services is vital

for coping with family rejection, discrimination, and mental health issues such as depression and anxiety. Public mental health services in Albania remain limited and are rarely trained on LGBTI+ issues, while private therapy is often unaffordable. Civil society organizations such as Aleanca LGBTI and STREHA offer psychological counselling, but their capacity is limited. This finding highlights an urgent need for increased public funding and state-supported mental health services tailored to the needs of LGBTI+ individuals.

Employment Support

Employment support was the second highest service priority (68%), encompassing career guidance, inclusion programs, job search assistance, and entrepreneurship support. This aligns with earlier survey findings showing the significant employment challenges faced by LGBTI+ people in Albania. For many, securing stable and inclusive employment is directly tied to financial independence and the ability to live safely.

Legal Counseling

Legal counselling was also identified as a highly needed service, with 65% of respondents rating it “very much needed.” Many LGBTI+ individuals face legal challenges, including discrimination, documentation changes, hate crime reporting, and asylum or emigration procedures. A dedicated legal support service is seen as crucial for empowering individuals to understand and claim their rights.

Other Key Needs

- Temporary housing and shelter support were rated “very much needed” by 55% of respondents, reflecting ongoing barriers to safe housing.
- Reimbursement for medical visits (54%) and medication costs (48.5%) highlight both economic hardship and persistent barriers in accessing public healthcare, especially for trans individuals.
- School fee reimbursement (44%) and rent subsidy (43%) were also frequently mentioned, especially among those who had been disowned by their families due to their LGBTI+ status and had lost financial support.
- Vocational training and food assistance, while somewhat lower on the list, were still rated “very much needed” by 39% of respondents, particularly

relevant for those currently unemployed or living in severe economic hardship.

Conclusion

Almost all respondents rated at least one service as “very much needed,” underscoring the central role these support mechanisms play in the lives of LGBTI+ individuals in Albania.

In summary, the top four service priorities identified were:

- Psychological counselling
- Employment support
- Legal aid
- Housing support

As seen from their nature, these services are not only about emergency assistance, but about building emotional, economic, and legal stability, contributing to the overall wellbeing and empowerment of individuals. The survey findings spotlight the most urgent needs of LGBTI+ people striving to build stable and dignified lives, underscoring their demand for access to education, employment, healthcare, housing, justice, and legal recognition. These priorities must continue to guide the advocacy of civil society, shape public policy, and inform support programs for the LGBTI+ community moving forward.

Leaving the Country and Migration Intentions

One of the most alarming findings from this survey is the level of desire among LGBTI+ individuals in Albania to leave the country. When asked, “Have you seriously considered leaving the country during the past year?”, 88.2% of respondents answered “Yes.” Specifically, 172 out of 195 survey participants reported considering emigration as a real option in the past year. This percentage is significantly higher than in the general population (which is already high, especially among youth), and represents the highest level of migration intent recorded among LGBTI+ people in the last five years,

indicating a deep sense of disillusionment and hopelessness about their future in Albania.

To better understand this trend, those who said they had seriously considered leaving were asked to list their reasons. The results show that motivations are not purely economic, but also deeply rooted in political and social realities specific to the LGBTI+ experience:

Among those seriously considering emigration (88% of all respondents), the most frequently cited reasons were:

- Lack of freedom and a weakened democracy (74%)
- Economic hardship (52%)
- Lack of legal recognition of LGBTI+ rights (47%)
- Limited employment opportunities (43%)
- Educational opportunities (28%)
- Other reasons (21%) such as personal safety, family reunification, or medical needs (particularly for trans individuals)

These findings point to a profound crisis of trust among LGBTI+ citizens in Albania's institutions, public policies, and broader society. The most frequently cited reason, lack of freedom and democratic inclusion (74%), reflects deep dissatisfaction with the political system and the persistent exclusion of minority voices from public life. For many LGBTI+ people, the lack of safety, legal protection, and institutional representation turns Albania into a place where they feel like outsiders, where living with dignity feels unattainable. This is reinforced by the fact that only 12% of respondents reported trusting law enforcement institutions, and that 85% of victims of discrimination did not report the incident.

In addition to political and social exclusion, economic hardship and legal invisibility are major drivers pushing LGBTI+ people to leave. The inability to form legally protected families, to update identity documents for trans individuals, or to enjoy equal life opportunities like other citizens, pushes many to view migration as the only viable path forward.

Under these conditions, Albania risks losing a critical segment of its LGBTI+ population, people who, if treated fairly and equally by the state, could build

their lives in Albania and contribute meaningfully to the country's social and economic development.

The message is clear: “Albania is losing its LGBTI+ youth because they do not feel protected, safe, equal, or meaningfully represented.”

To reverse or slow this alarming trend, deep systemic reforms remain urgently needed. Legal recognition of same-sex couples, legal gender recognition for trans individuals, stronger protections against discrimination and hate crimes, concrete support for employment, education, housing, and mental health services, and the creation of an inclusive institutional environment are all essential.

Comparative Overview: 2024-2025 Annual Survey vs. 2020-2024 Trends

Over the past five years, Albania's progress on LGBTI+ rights has remained limited and inconsistent. This section presents a comparative overview between the findings of the 2024-2025 survey and the trends documented during 2020-2024, highlighting areas of progress, regression, or stagnation in the lived realities of LGBTI+ individuals.

Legal Recognition

- 2020-2024: Despite ongoing advocacy, no laws were adopted to recognize same-sex couples or gender identity.
- 2024-2025: No legal reforms were made. Two strategic litigation cases were initiated on these issues.
- Status: No change.
- Stat: 74% cited lack of legal recognition as a reason for considering emigration (up from 68% in 2020).

Healthcare

- 2020-2024: Reports of discrimination remained high; lack of inclusive and trans-specific healthcare services.
- 2024-2025: A trans healthcare protocol was drafted but remains unapproved; 25% avoided necessary sexual/reproductive health visits due to fear, and 14% experienced discrimination in healthcare.
- Status: Symbolic progress.
- Stat: 90% of surveyed trans individuals had no access to gender-affirming care through local healthcare providers.

Education

- 2020-2024: Reports of bullying, uninformed staff, and LGBTI+ exclusion from curricula.
- 2024-2025: 73% considered schools unsafe; 63% said school staff lacked LGBTI+ awareness, unchanged from previous years.
- Status: Stagnation.
- Stat: 25% reported difficulties attending school due to their sexual orientation or gender identity.

Employment

- 2020-2024: High unemployment, informal work, and workplace discrimination.
- 2024-2025: 47% employed informally, 30% unemployed; 27% experienced workplace harassment.
- Status: No improvement.
- Stat: 76% of workers felt unsafe at work; 88% have never come out at work due to fear of consequences.

Housing

- 2020-2024: Legal inclusion of SOGI in housing law, but poor implementation; confidentiality concerns in application processes.

- 2024-2025: 17% reported housing discrimination when renting; only 4% accessed public housing programs. Evictions and abrupt lease terminations due to LGBTI+ status remain high.
- Status: No significant change.
- Stat: 50% of those seeking rental housing reported discrimination by landlords.

Discrimination and Violence

- 2020-2024: High levels of violence and harassment; low reporting due to distrust in institutions.
- 2024-2025: No improvement. 42% experienced discrimination or violence; 88% reported distrust in law enforcement. Hate speech has increased with the rise of anti-LGBTI+ narratives.
- Status: Deterioration of public discourse and increased hate speech.
- Stat: 85% of victims did not report the incident to any institution.

Migration Intentions

- 2020-2024: About 65% had seriously considered emigrating.
- 2024-2025: That number rose to 88%, reflecting deepening frustration.
- Status: Sharp regression.
- Stat: Legal invisibility, weakened democracy, discrimination, and economic exclusion are the main drivers of emigration.

Service Needs

- 2020-2024: Steady demand for psychological, legal, and housing support.
- 2024-2025: No change in priorities. About 70% need mental health and housing support; 65% need legal aid. Public services remain minimal, with NGOs filling most gaps.
- Status: Persistent unmet needs.
- Stat: Over half also need support for education, housing, and reimbursement of medical expenses.

Summary of Key Trends Table:

Indicator	2020-2024 (%)	2024-2025 (%)	Change
Concern regarding the legal recognition of same-sex unions and the gender identity of transgender people	68	74	+6
Healthcare Discrimination	22	26.9	+4.9
Workplace Discrimination	30	32	+2
Housing Insecurity	42	48.7	+6.7
Migration Intentions	65	82.2	+17.2
School Bullying	51	52.4	+1.4

Summary:

This comparative analysis confirms that instead of the expected and needed progress, many of the challenges faced by the LGBTI+ community in Albania remain unresolved, and in many cases, have worsened. In the absence of legal protection, targeted policy reforms, and an effective institutional response to cases of violence, discrimination, and hate crimes, LGBTI+ individuals in Albania continue to face exclusion, violence, economic hardship, and systemic pressure to leave the country.

In particular, the lack of legal recognition, persistent discrimination in healthcare, employment, and housing, and the rise of hate speech continue to pose direct threats to the safety and well-being of LGBTI+ people in Albania.

Conclusions and Recommendations

The data from the 2024 annual survey on the situation of LGBTI+ individuals in Albania across key life domains provides a clear picture of a community still facing deep systemic challenges, including violence, discrimination, lack of legal recognition, and limited institutional support.

In fields such as healthcare, education, employment, and housing, LGBTI+ individuals continue to report persistent challenges that undermine their overall security and well-being. As reflected throughout this report, many LGBTI+ individuals still face discrimination by health professionals, feel unsafe in schools and workplaces, and encounter bias when seeking housing. Current support systems remain inadequate, trust in institutions is extremely low, and only a minority of LGBTI+ people benefit from public support programs. As a result, the majority of the community is now actively considering building a dignified life outside the country, not only for economic reasons, but to live with freedom and equality in societies where the recognition of their basic human rights is not up for debate.

At the same time, the survey findings identify the most urgent needs and priorities of LGBTI+ individuals with regard to the services provided. There is strong demand for psychosocial and emotional well-being services, legal support, safe housing, and more opportunities in education and employment. These findings point to specific areas where public institutions, civil society, and international partners must devote greater attention and resources.

It is important to note that Albania has taken some steps to address LGBTI+ issues, for example, through anti-discrimination legislation and the National Action Plan for LGBTI+ Persons, but the implementation of these frameworks remains weak.

From an advocacy perspective, the findings in this report are crucial. They provide a strong quantitative and statistical foundation for the qualitative demands long raised by LGBTI+ organisations, lending concrete weight to calls for political and legal reform and more effective resource distribution. These data can also be used to measure progress in the coming years (if the survey is repeated), helping to track whether key indicators improve, stagnate, or worsen following specific interventions.

Ultimately, this report is a testimony that although LGBTI+ people in Albania remain marginalized, they are not invisible. Their challenges, needs, and aspirations, reflected in this data, are synthesised into the following concrete recommendations:

RECOMMENDATIONS FOR IMPROVING THE SITUATION OF LGBTI+ PERSONS IN ALBANIA (2024-2025)

Legal Framework, Discrimination, and Hate Crimes

Consider amending the Albanian Constitution to include explicit protections based on sexual orientation, gender identity, and sex characteristics.

Adopt legislation for legal gender recognition based on self-determination, without medical or administrative barriers.

Pass legislation recognizing same-sex partnerships and/or marriages.

Guarantee equal parenting rights for same-sex couples, including access to adoption and assisted reproduction.

Improve Article 265 of the Criminal Code on incitement to hatred and adopt specific legislation on hate speech and hate crimes based on SOGI, ensuring effective prosecution.

Implementation of the National Action Plan for LGBTI+ Persons (2021-2027)

Ensure rigorous implementation of the NAP through dedicated financial and human resources.

Create clear monitoring and accountability mechanisms that include civil society and LGBTI+ representatives.

Periodically review and update the NAP based on evidence, monitoring data, and stakeholder recommendations.

Promote public transparency and participation in the NAP's implementation through information campaigns and open consultations.

Education

Integrate inclusive sex education and SOGIESC-related content into the national curriculum.

Implement mandatory training for teachers and school staff on LGBTI+ issues.

Enforce robust anti-bullying policies in all schools, with clear protections for LGBTI+ students.

Healthcare

Approve and implement the national protocol for gender-affirming care for trans people.

Legally ban unnecessary and non-consensual medical interventions on intersex children, ensuring their bodily autonomy.

Provide mandatory and ongoing training to healthcare professionals to offer inclusive and non-discriminatory care to LGBTI+ individuals.

Housing

Effectively implement the social housing law that includes sexual orientation and gender identity as eligibility criteria.

Guarantee confidentiality during housing application processes and address discrimination at the local level.

Expand emergency shelters and establish long-term housing solutions for LGBTI+ youth at risk.

Employment

Strengthen labor inspection and enforcement mechanisms to address workplace discrimination based on SOGI.

Promote inclusive employment policies that ensure diversity, equity, and inclusion.

Support internship programs and the development of queer-led entrepreneurship initiatives for LGBTI+ youth.